Aleea Ulmilor, 15/15
Municipiul Piatra Neamț
județul Neamț

Tel./WhatsApp: 0747 258 553

nihilsinegeo@yahoo.com
www.Mica-Europa.ro

Cont BRD:
RO44BRDE280SV21705022800

Pentru normalitate în societate și în justiție

Jud. Gheorghe Moroșanu

CSM
DIROUL PERMANENT
Nr. 1972
Data. 7.12.2022

În loc de PROIECT pentru CSM - societatea civilă

SCRISOARE DESCHISĂ COLEGILOR MEI JUDECĂTORI, PROCURORI și GREFIERI

Subsemnatul **Gheorghe MOROȘANU**, judecător pensionar, actualmente jurist, scriitor și activist pentru normalitate în societate și în justiție, declar următoarele:

Am fost judecător, învestit cu acea putere aproape divină, de a decide ce e bine și ce e rău, de a hotărî soarta semenilor mei.

În acea calitate, eu m-am socotit și m-am comportat ca fiind cel mai umil servitor al tuturor.

Același umil și activ servitor al tuturor vreau și mă angajez să fiu și în calitate de reprezentant al societății civile în Consiliul Superior al Magistraturii.

În această epocă de serioase încercări pentru justiție și reprezentanții ei, soluția nu poate veni de la adunările generale ale instanțelor, nici de la judecători, cu atît mai puțin de la lozinci plătite la televizor. Soluția nu poate veni decît **de la popor, de la societatea civilă**, de la justițiabilii pe care îi

judecăm cum îi judecăm. Dar pe aceştia i-am pierdut de aliaţi, şi sînt destui "neprieteni" care întreţin această distanţă. Credeţi că îi putem recîştiga?

Să vedem cum stăm:

1. Acum aproape zece ani, cînd am încheiat cariera de judecător, chiar în acea perioadă s-a schimbat de o manieră totală procedura civilă în instanţe. Ulterior, activînd ca jurist de firmă şi mediator, am constatat următoarele:

a. În fosta procedură, scria cam aşa: Preşedintele (judecătorul de serviciu) primind cererea de chemare în judecată, dă reclamantului **termen în cunoştinţă**...

Pe noul Cod se întîmplă cu totul altfel, de exemplu (caz concret, dosar al meu personal, GM): am depus cererea pe 19 august 2022, şi, de peste trei luni de zile tot deschid zilnic portalul instanţei: nimic termen, nimic de nici un fel. Ieri (30 nov. 2022) scriind la acest text, am căutat din nou şi am găsit, în sfîrşit: termen pe 2 martie 2023, deci **după 7 luni de la depunerea** acţiunii.

b. Aia ar fi cum ar fi, dar să o vedeţi pe asta:

Pe vechea procedură, ordonanţele preşedinţiale se soluţionau într-un termen de 1-7 zile. Eu, ca judecător, am tranşat asemenea cauze şi în jumătate de oră - aşa am considerat eu urgenţa.

După *revoluţia procedurală* de prin 2013, caz concret: Într-o ordonanţă preşedinţială, un bătrîn rămas în stradă fără haine şi acte asupra iernii, cerînd nimic altceva decît să-şi recupereze actele şi hainele, **a primit termen după 3 luni de la depunerea cererii, iar hotărîrea (negativă) după un an**.

c. Cînd eu am intrat în justiţie, cu zeci de ani în urmă, pe holul instanţei era un birou/ghişeu la care se plăteau taxele de timbru. Acum, adică de mulţi ani, pe baza unei ordonanţe absolut stupide din mai multe privinţe, pentru orice taxă, fie şi de un leu, omul este trimis înapoi la primăria de domiciliu, de unde trebuie să vină cu chitanţa în original - nu există variante.

d. Cam pe aceeaşi linie, am fost pus în situaţia să ajut pentru obţinerea unei hotărîri apostilate (în fond o stupiditate birocratică, internaţională de data asta) o persoană născută în Giurgiu, căsătorită şi divorţată în Vrancea, stabilită în Neamţ, acum aflată în Italia, bolnavă într-un spital. Zilele astea (nov. 2022) m-am uitat pe acte şi m-am îngrozit: din luna martie mă tot ocup de problema asta, şi tot nu e gata. Cînd eram să respir uşurat, în ultima fază, m-a sunat o doamnă de la marea instituţie a Apostilaturii Tribunalului ca să-mi spună că la ea nu merge aşa, cu taxa plătită on line, că trebuie să vină persoana în chestie, personal, cu chitanţa în original, că aşa scrie legea. Am făcut un apel direct, scris, la conducerea Tribunalului. Încă aştept.

PS la lit. c şi d: era cîndva la Tribunalul Neamţ un judecător pe nume Dumitru Filioreanu, care soluţiona orice litigiu comercial cel mai tîrziu la al doilea termen de judecată, evident, făcînd dreptate. Iar dacă se întîmpla să existe vreo taxă de timbru neachitată, scria în hotărîre: Dă în debit reclamanta cu suma de... şi trimitea hotărîrea la finanţe pentru a fi executată. Habar n-am dacă pe atunci legea prevedea sau nu o asemenea soluţie, dar cert este că Maestrul meu îşi folosea independenţa de judecător în sensul cel mai pozitiv şi mai operativ.

e. Credeţi-mă, lista mea de stupidităţi din actuala procedură este infinită. Vă mai dau numai una: Tot pe la începuturile mele ca judecător exista o funcţie, o instituţie care se numea **Judecător de serviciu**. (Am subliniat formula pentru că am scris chiar o carte pornind de la această funcţie pe care am îndeplinit-o adesea, cu mult interes, poate voi reuşi să o şi public.) Va să zică, venea omul cu cererea de chemare în judecată, fie el chiar şi jurist sau avocat, cererea era examinată pe loc, se stabilea dacă este bine adresată, în suficiente exemplare,

se calcula timbrajul, şi, cum am zis şi mai sus, se dădea omului termen în cunoştinţă.

Această instituţie s-a scos, pe un motiv care **se constituie într-o mare jignire la adresa tuturor judecătorilor**: că, vezi-doamne, dacă petentul/avocatul se vede personal cu judecătorul, îşi fac din ochi unul altuia, şi fandaxia-i gata: **prezumţie de vinovăţie pe corupţie**.

Desigur, faţă de toate acestea, noi/voi (nu mi-e clar dacă trebuie să vorbesc şi în numele meu sau numai al colegilor) vom spune/veţi spune, cu totul justificat: dar nu noi am instituit aceste reglementări stupide, sînt legi, pe care noi trebuie să le aplicăm. Şi nu să le comentăm, aşa cum sîntem ţinuţi mereu din scurt, să nu crîcnim nici un pic - obligaţia de rezervă etc.

Aşa este, răspund eu. Dar cînd am ieşit/aţi ieşit pe scări cu A4 la piept mai ştiţi pentru ce aţi ieşit? Atunci aţi avut voie să comentaţi?

Aici sînt nevoit să v-o spun de-a dreptul: Dacă aţi fi ieşit să manifestaţi pentru stupiditatea acelor reglementări care chinuie o ţară întreagă de justiţiabili, arătînd că vă confruntaţi zilnic şi mereu cu tot felul de enormităţi, că vă interesează nu numai drepturile noastre, statutul nostru, ci şi nevoia şi dreptul oamenilor de a avea o justiţie normală, eficientă, pe înţelesul şi în sprijinul lor, aţi fi putut cîştiga de partea noastră tot poporul, iar neprietenii care azi se scarpină mereu de salariile şi pensiile noastre nu ar fi avut nici o şansă. Dar...

2.

Vine o fază mai dură, mai serioasă, mult mai dureroasă, la care va fi tare greu de răspuns: **dosare tratate formalist, stupid, inuman, şi mai ales soluţii date complet invers decît normalul şi evidenţa**.

Din experienţa mea de jurist de firmă şi de mediator, şi chiar din dosarele personale, în ultimii zece ani de cînd m-am mutat de pe scaunul de judecător în prima bancă, am avut, trebuie să mă gîndesc bine ce scriu, dar nu pot să nu scriu, cam 90% **soluţii invers decît normalitatea evidentă din dosare**:

a. În primul meu dosar ca jurist de firmă, în care am cerut pentru clientul meu plata unei facturi pentru marfă livrată şi neplătită, depunînd probele necesare - cel mai simplu litigiu comercial posibil, cu cea mai evidentă soluţie pozitivă posibilă, imposibil de pronunţat alta - judecătoarea, fosta mea colegă, mi-a respins cu nonşalanţă cererea. După şocul iniţial, patronul, clientul meu, mi-a spus că s-a întîlnit cu patronul advers, care i-a rîs în nas şi i-a spus: s-o crezi tu că ai vreo şansă, tu şi juristul tău, fie el chiar fost judecător. Chestiunea este aranjată.

Mi-e penibil să spun mai mult, dar trebuia să spun măcar atît.

b. În penal, am ca exemplu dosarul meu personal la DNA, aşa cum au avut şi au cam toţi judecătorii. După ce un procuror normal la cap a înţeles că era o făcătură şi a închis procedura, doamna procuror şef DNA a formulat cerere pentru redeschiderea dosarului, ea ştia de ce. Această cerere a fost judecată de un judecător de Curte de Apel, care a admis-o printr-o încheiere, astfel: fără să pună vreun cuvînt de motivare de la el, dar nici un cuvînt, a dat grefierei textul procurorului, arătîndu-i: transcrii de aici pînă aici. Dar cum grefierele nu sînt persoane fără minte ca să piardă timpul tastînd în prostie, respectiva a folosit programul de scanare, astfel că textul procurorului s-a transferat fain-frumos în încheierea judecătorului, **cu tot cu greşelile de redactare şi de citare a unor articole de cod.** Păstrez la dispoziţia cui vrea să verrifice ambele texte.

Aici, judecaţi şi voi:

- un judecător de Curte, care nu are nici cea mai mică demnitate de a folosi gîndirea şi argumentarea proprii într-un act de care depind soarta şi libertatea unui om, meritã salariu sau pensie de judecător? Eu nu l-aş încadra nici la nivelul de aprod.

- şi: dacă respectivul şi-a permis asta avînd ca victimă un judecător, gîndiţi-vă cîtă grijă are cînd judecă orice altă persoană?

- şi încă, problema de bază a acestui articol al meu: cum influenţează un asemenea comportament al judecătorului încrederea oamenilor de rînd în justiţie, speranţa lor în dreptate?

c. Tot un litigiu comercial clasic, cel mai simplu şi mai clar posibil: combustibil livrat unei firme, neplătit, factură depusă la dosar. Acţiunea a fost respinsă, soluţia a fost menţinută în două căi de atac. Nici nu vreau să-mi amintesc vreo motivare, ca să nu mă enervez.

d. Plîngere contravenţională pentru încălcarea liniei continue. În hotărîre, judecătoarea a umplut cîteva pagini cu tot felul de texte de legi, coduri, CEDO etc. Numai că toată sentinţa are datele altei persoane, ale altui dosar. Petenta a scris despre asta în apel, Tribunalul a menţinut hotărîrea primei instanţe, evitînd cu gentileţe să se pronunţe asupra stupidităţii redactării.

e. Cerere pentru constatarea dreptului de proprietate a unei cooperative asupra clădirii pe care o deţine de 50 de ani (acţiune care nici n-ar avea ce căuta pe rolul unei instanţe). Doamna judecător a respins-o pe motiv că în ultimii 30 de ani reclamanta şi-a schimbat numele, din "cooperativă" în "societate cooperatistă" sau cam aşa ceva, deci nu ar mai opera uzucapiunea (!)

f. Ultimul meu dosar ca jurist. O asociaţie a strămutaţilor din fundul lacului Bicaz (de unde provin şi eu) a primit şi beneficiat timp de 65 de ani de un imaş pentru creşterea animalelor, fără nici o taxă. Anul trecut, s-a găsit un primar care să constate că terenul este al comunei şi l-a scos la licitaţie, cu o taxă imensă. Judecătoarea cazului a identificat6 o mulţime de argumente legale pentru a respinge acţiunea oamenilor. Asta m-a condus pe mine la următoarea constatare: **dacă în locul judecătorilor ar fi puşi nişte roboţi, iar aceşti roboţi ar fi programaţi să fie şi "umani", sînt sigur că ei ar fi efectiv mult mai umani decît umanoizii care ne judecă în prezent, cenzuraţi şi dirijaţi mai mult sau mai puţin direct de nişte funcţionari ai statului român.**

g. Să vă dau **şi un exemplu pozitiv**. Unul singur, pentru că atîta am putut remarca în cei zece ani în prima bancă.

Într-un dosar cu litigiu comercial, la Judecătoria Botoşani, ordonanţă de plată, am primit sentinţa la al doilea termen de judecată, fiindu-mi admisă acţiunea pentru **o sumă mai mare decît am cerut**. Nu credeţi sau nu aţi crezut vreodată că e posibil aşa ceva? Vă spun eu că e perfect posibil şi legal. Pur şi simplu, depunînd eu la dosar mai multe facturi, la adunarea sumelor am greşit puţin operaţiunea în minus. Iar Domnul Judecător, în loc să trateze problema superficial, ori să-mi respingă acţiunea pentru un motiv stupid, a refăcut calculul şi a acordat exact suma care se cuvenea.

Iată doar o mică parte din problemele care pot fi avute în vedere de un membru CSM, mai ales de unul trimis de societatea civilă. Mai sînt şi altele, mii.

În final, reiau declaraţia iniţială:

Am fost judecător, învestit cu acea putere aproape divină, de a decide ce e bine şi ce e rău, de a hotărî soarta semenilor mei.

În acea calitate, eu m-am socotit şi m-am comportat ca fiind cel mai umil servitor al tuturor.

Acelaşi umil şi activ servitor al tuturor vreau şi mă angajez să fiu şi în calitate de reprezentant al societăţii civile în Consiliul Superior al Magistraturii.

PS: Emblema din antetul acestui text reprezintă Asociaţia ***Mica Europă****, reactivată după mulţi ani, împreună cu un grup de prieteni, scopul ei principal fiind de a milita pentru normalitate în societate şi în justiţie, într-o epocă în care aproape totul este invers decît trebuie. Cine este convins de ideile de mai sus şi crede că mai avem ceva şanse, ni se poate alătura.*

Luni, 5 decembrie 2022
nihilsinegeo@yahoo.com

Judecător
Gheorghe MOROŞANU

MANIFEST
PENTRU LEGE ŞI JUSTIŢIE

Editura Asociației
Mica Europă
Piatra Neamț
2021

Coperți,
maestrul Clopoţel

Tehnoredactare, machetă: autorul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOROȘANU, GHEORGHE
Manifest pentru Lege și Justiție/
Judecător Gheorghe Moroșanu. -
Piatra-Neamț: Mica Europă, 2021
ISBN 978-606-95144-0-5

34

Justiția română de astăzi înseamnă nu numai birocrație exacerbată şi formalism înnebunitor şi idiot; înseamnă bătaie de joc, indolență, atentat la timpul şi viața cetățenilor, **crimă**.

Reforma justiției se va încheia cu adevărat în România cînd nimeni nu va mai spune judecătorilor "Să trăiți, dom' procuror!"

O STAFIE BÎNTUIE PRIN JUSTIȚIA ROMÂNĂ: STAFIA NORMALITĂȚII

Deocamdată, avem exemple de A-NORMALITATE, astfel:

1. Preşedintele ţării iese în "piaţă", îmbracă geaca roşie şi rîmbeşte a succes, participînd la o manifestaţie neautorizată împotriva guvernului ţării sale, rezultat din alegeri.

Ce treabă are acest episod cu justiția, cu reforma/antireforma justiției? Are aşa:

Manifestațiile publice au o reglementare clară, prin lege: autorizare, limitare în spațiu şi timp etc. Constituția îl obliga pe preşedinte, nu să incite/excite, ci să concilieze/medieze etc.

Nefăcînd asta, ci făcînd ce a făcut, nu erau decît două soluții:

a. Manifestația neautorizată să fie împrăştiată de forțele de ordine, mai întîi prin somație, apoi cu tunul cu apă. Care tun să caute din prima geaca roşie, căci, de la persoana cu funcția cea mai mare avem pretențiile cele mai mari în ce priveşte respectarea legii.

b. A doua zi, organul ales şi reprezentativ al poporului să pună în discuție suspendarea/revocarea preşedintelui, pentru încălcarea gravă, elementară, flagrantă a atribuțiunilor constituționale.

Nefăcînd organele ce erau obligate să facă, au lăsat țara la mîna manifestanților neautorizați, care, sprijiniți expres de la nivel de geacă roşie, au

ocupat toate piețele, inclusiv Piața de Crăciun, apoi Parlamentul şi scările Justiției.

2. Preşedinta curții supreme (fosta), prin Constituție reprezentanta justiției înseşi, adică a judecătorilor care fac dreptate, sau condamnă pe dreptate, sau achită după caz, s-a declarat partener de nădejde al procurorilor care acuză. Această afirmație era un motiv suficient pentru a fi, nu înlocuită din marea funcție, ci de-a dreptul exclusă din magistratură. Căci, pe lîngă gugumănia formulării, aceasta era o veritabilă directivă pentru judecătorii "mai mici", sistemul avînd destule pîrghii (foarte active) pentru a impune astfel de indicații.

În realitate, ce s-a întîmplat?

Nerevocatul de la pct. 1 a promovat-o pe neexclusa de la pct. 2 într-o funcție mare, pe 9 ani fericiți şi liniştiți.

Şi unul şi alta au preluat sau/şi au crescut la umbra lor susținători şi executanți după chipul şi asemănarea...

Iar unii încă mai credem că aceste şi astfel de persoane reprezintă şi apără statul de drept.

3. Dar cele mai mari şi mai grozave a-normalități se manifestă în domeniul luptei (de clasă) anticorupție şi în materia procedurii civile, aceasta din urmă fiind mai inumană chiar decît legislația penitenciară. Veți citi mai încolo şi veți aprecia.

Stafia normalității încă nu sperie pe nimeni. Poate va veni şi ziua aceea.

1.
Despre justiție, în general

Pe mătuşa Paraschiva nu o poți contrazice. Pe profesorul Tudor Radu Popescu, nici atîta. Capitalismul sălbatic vs. autostrăzi. La CSM se intră cu extemporale.

Despre Curtea Constituțională este mult de discutat. Ministrul Justiției ar trebui să fie al nostru, al judecătorilor. Nu prea e.

Toți miniştrii de pînă acum s-au dovedit a fi preocupați, ba de SIPA, ba de DNA (pro sau contra), ba de reformele, tot politice, ale legilor justiției. De problemele noastre, ale căuzaşilor şi judecători/grefierelor nu s-a ocupat nici unul.

Atunci, poate singura soluție ar fi să punem 2 miniştri la justiție: unul "al lor", şi unul "al nostru".

Două maxime despre justiție

"Ați făcut din sfînta lege/Un rahat de n-ai ce-alege."

Mătuşa Paraschiva de la Hangu, Dumnezeu s-o ierte, mă provoca adesea, în timpul unor partide de cosit şi adunat, la discuţii depre lege şi justiţie. Concluzia ei era adesea cea din fraza de mai sus.

Eu, în afară de faptul că primeam zilnic, în activitatea mea de judecător, tot felul de semnale care confirmau maxima mătuşii, mai aveam şi un motiv personal pentru a-i da dreptate: timp de cîţiva ani am ţinut o evidenţă sistematică a legislaţiei, pe baza Monitoarelor oficiale. În ele am găsit atîtea enormităţi, inadvertenţe, repetiţii, reglementări neprofesionist elaborate sau de-a dreptul mafiote, încît m-am îngrozit.

Între timp, a apărut un al doilea motiv: cele patru coduri, din care noul Cod de Procedură Civilă îl concurează pe Trăsnea şi îl învinge detaşat. Slavă Domnului, tante Paraschiva pe acesta nu l-a mai apucat. Oricum, se zvîrgoleşte în mormînt, pe chestiuni de legislaţie română.

Şi dacă prima maximă vi se pare neautorizată ştiinţific, sau prea dură în formulare, cea de-a doua este cu totul altfel: riguroasă, ştiinţifică, avînd ca autor un mare profesor, care a spus aşa:

"Dreptul a fost de multe ori, în decursul istoriei, împotriva dreptăţii."

Autor este profesorul **Tudor Radu Popescu**, numit de studenţi TRP, sau TeRePe-ul. Venerabilul, multi-titratul, poliglotul, liderul spiritual al nostru al tuturor şi septuagenarul simpatizat de toate studentele - era invitat prin tradiţie la prima oră de curs a studenţilor din anul întîi de la Dreptul bucureştean - invitat de către Prof. 'nea Gică Beleiu, cel mai iubit profesor al nostru. Din unica oră în care l-am avut profesor (oră academică de 2x50 min.) am reţinut de la TeRePe-ul o mulţime de relatări, poveşti, pilde şi iluminaţii. La loc de cinste în primul meu caiet studenţesc este inscripţia de mai sus şi de mai jos:

"Dreptul a fost de multe ori, în decursul istoriei, împotriva dreptăţii."

Dacă prima maximă este o şarjă populară, a doua este profund adevărată şi verificabilă prin tot felul de evenimente, la modul cel mai tragic. Pentru ambele voi oferi o mulţime de exemple.

Capitalism sălbatic - justiţie idem

Cei din generaţia mea îşi amintesc teoriile lui Marx despre **acumularea primitivă a capitalului** sau **capitalismul sălbatic**. Tot dintr-o teorie a lui Marx se ştie că **istoria se repetă**.

Atunci era vorba despre începuturile istorice ale capitalismului. Acum, la noi, este o reluare capitalistă după o lungă paranteză comunistă. Capitalişti *in nuce*, improvizaţi cu avîntul tupeistului şi inconştienţa intelectuală a analfabetului, s-au aruncat ca ulii peste tot ce acumulase socialismul biruitor. Au fost stimulaţi prin două lozinci comuniste: **superioritatea capitalismului** şi **privatizarea**. Puteţi rîde, dar noi încă nu ne-am dezvăţat de lozinci. Va să zică, s-au bulucit ca termitele şi au ras tot. **Totul era la stat, nimic nu a mai rămas la stat.** Curînd, "privatizarea" s-a încheiat, iar noi am descoperit că statul este cel mai prost administrator (nu face nimic să meargă fluent) şi cel mai mare hoţ (suprema aberaţie fiind aceea de a lua de la întreprinzători nu numai impozit pe profit, dar **şi impozit pe lipsa profitului!**)

La sălbăticia capitalismului s-a răspuns cu o justiţie idem: sălbatică. Mascaţi, cătuşe, mandate fără citaţie, anchete comandate, organe paralele şi încrucişate, şefi din justiţie care se sapă şi se arestează între ei - mai puneţi şi voi, ştiţi destule. Au intervenit şi aici lozincile comuniste: **lupta împotriva corupţiei** şi **incompatibilitatea**. Şi organele aferente: DNANI (aici merg bine la un loc). Dai cumva în DNA şi ANI, dai în fabrici şi uzine (fostele). În

afară de astea două, nimic nu contează: pe axa Bucureşti - Dorohoi - Jimbolia - New York se ştie că DNANI face ordine. Dar nimeni nu vrea să ştie că o face cu procedee şi proceduri pe care numai CEDO le poate clarifica şi taxa. Doar că şi CEDO le taxează după 7-10 ani de la sesizare, cînd efectele sînt consumate de mult.

PS: Capitaliştii sălbatici şi justiţiarii idem sînt în deplină frăţie, atît pe traseul Bucureşti-Paris, cît şi pe linia scurtă IPJ-Jilava.

Dublă dramă naţională: autostrăzile şi justiţia

1. **Autostrăzile**. În calitatea mea de şofer prin Europa, mult-puţin, cît am mers, am constatat aşa: am făcut o zi de la Piatra Neamţ pînă la Oradea-Borş, cu serpentine, ambuteiaje, hopuri şi gropi (3-400 km), după care am făcut o altă zi traversînd: Ungaria, Austria şi 800 km de Germanie, "citind ziarul" pe autostrăzi (una făcută de Hitler), pînă la Strasbourg.

În aste condiţii, cum să vină din Europa turişti şi întreprinzători, şi să treacă spre Iaşi - Chişinău, şi să nu se oprească la Oradea şi Timişoara, dacă merg şi pînă acolo?

2. **Justiţia**. Justiţia din România a intrat pe mîna unor funcţionari cu mînecuţe, de un formalism înnebunitor. (În timp, am folosit şi alt fel de cuvinte: idioţi, justiţie criminală - pentru toate am argumente şi speţe concrete care v-ar îngrozi). Oamenii îşi pierd efectiv banii, zilele şi viţile prin sălile de judecată, într-**un sistem care s-a îndepărtat tot mai mult de cetăţeni**, a cultivat formule tot mai ciudate, mai birocratice şi mai centralizate, ajungînd să-i deruteze şi pe judecători şi pe grefieri, pe care aproape că i-a transformat deja în executanţi ai unor formule stupide gîndite sus de tot, astfel încît Kafka a rămas un naiv, cu "Procesul" lui cu tot.

Acest sistem, adus la paroxism prin noul Cod de procedură civilă, **pur şi simplu împiedică dezvoltarea normală a unei naţii**. Schimbarea lui (măcar revenirea la fosta procedură) ar însemna un mare motiv pentru noi toţi de a răsufla uşuraţi.

Desigur, alţii mi-ar putea da multe exemple: sănătatea, învăţămîntul, viaţa politică - toate avînd probleme la fel de presante şi dramatice.

Eu vi le-am dat doar pe acestea două, în care am ceva experienţă (1) şi o importantă expertiză (2, cu toată modestia).

Extemporale CSM

Am citit cu atenţie toate proiectele depuse de candidaţii la Consiliul Superior al Magistraturii, pe care le-am găsit în diferite publicaţii.

Toate sînt nişte extemporale de nota 9,50 şi peste, scrise frumos, unele chiar cu ceva idei şi originalităţi de concepţie.

În nici unul nu se spune că:

- **de 10-15 ani, în justiţie se face o reformă inversă, şi nimeni nu mai pronunţă/scrie cuvîntul reformă**, ştim noi de ce;
- **finanţarea justiţiei** este o badjocură, chiar şi banii adunaţi de justiţie merg la primării; (exemplu: Palatul de Justiţie din Piatra Neamţ, construit nici pe un sfert, a fost abandonat şi năpădit de bălării, în timp ce ministerul plăteşte daune imense constructorului, şi chirii împovărătoare pentru două din instanţele judeţene);
- **inflaţia legislativă**, supra legiferarea la toate nivelurile, au înnebunit viaţa socială şi economică a României; nimeni nu face nimic pentru a rezolva problema, deşi o mulţime de persoane şi instituţii au sesizat-o, de la personalităţi interne la organisme europene şi internaţionale, inclusiv şi mai ales CEDO;
- CSM a devenit o structură birocratică imensă, care nu lasă un minim de libertate de decizie, acţiune, gîndire nici unui preşedinte, judecător, grefier, nimănui;

Dar ce este mai important şi mai dureros:

- **Noul Cod de Procedură Civilă este o invenţie birocratică monstruoasă, care conduce la îndepărtarea cosmică a justiţiei de cetăţean;**

- reglementarea taxelor de timbru este extrem de împovărătoare, avînd acelaşi efect, al renunţării românilor de a se mai adresa justiţiei.

Aşadar, ce putem aştepta de la noii CSM-işti? Cel mult să nu fie la fel ca unii din cei foşti. E cam puţin.

PS: O minimă speranţă am putea avea de la Victor Alistar, candidat din partea societăţii civile, un personaj tînăr, foarte simpatic (pentru mine este un criteriu important) şi fără pete evidente pe CV.

Dar ce pondere/putere are în CSM societatea civilă? Poate mi-a scăpat mie, dar *ante*, nu am văzut nimic de remarcat.

Curtea Constituţională - instanţă supremă?

Pe timpuri nu de mult trecute, fostul preşedinte de nu prea veselă amintire făcea referire şi făcea apel la Curtea Constituţională ca la o instanţă superioară, chiar supremă, care tranşa orice problemă din justiţie şi nu numai. Şi tranşa, adesea în mod vizibil împotriva unei dreptăţi elementare. De ce era/este încă posibil aşa ceva? Pentru că această curte are membri numiţi politic, de preşedinte şi de majorităţile parlamentare.

Aşa fiind numiţi, aşa şi acţionează: conform liniei trasate de cei care i-au trimis. Rezultatul este că, în dezbaterile de acolo, au cîştig de cauză cei care au asigurată majoritatea la vot.

Este această activitate o judecată, în sensul dreptăţii pure şi a imparţialităţii? Evident, nu.

Sînt acele persoane judecători în sensul clasic al termenului? Iarăşi nu.

Dar ce este, în concept, Curtea Constituţională? Este un organism care are menirea de a verifica dacă legile şi alte activităţi şi realităţi politico-juridice sînt conforme cu Constituţia.

Din primele mele studii la facultatea de drept îmi amintesc faptul că, în SUA, controlul de constituţionalitate îl face judecătorul de scaun - fiecare la dosarul lui. Adică de ce nu s-ar pricepe să facă o asemenea analiză orice judecător, şi ar face-o mai bine un partizan politic? Sigur că printre cei 9 venerabili se nimeresc şi buni specialişti, constituţionalişti li se zice. Dar dacă ei sînt presaţi de cei ce i-au numit să adopte o anumită direcţie, ia ghiciţi, cam în ce măsură votul lor acolo respectă dreptatea intimă din capul lor sau urmează voinţa stăpînului?

Va să zică, oricum am suci-o, Curtea Constituţională, în formula actuală, nu este cum trebuie. Cum ar trebui să fie? Sînt două idei simple:

- ori să se dea atributul controlului de constituţionalitate judecătorului de caz, cum am zis mai sus;
- ori să se formeze în acest scop o secţie specializată la Curtea Supremă (nu-mi place titulatura "Înalta Curte..."), unde sînt judecători inamovibili şi imparţiali.

Dacă cititorii mei nejurişti vor avea impresia că ideile de mai sus sînt pur tehnice şi ar interesa doar pe jurişti, eu îi invit să mai mediteze. Drepturile generale şi fundamentale reprezintă cel mai important element al unei vieţi sociale normale.

Al cui este ministrul justiţiei?

Cînd vine vorba despre ministerul/ministrul justiţiei, toţi judecătorii şi grefierii au aceeaşi vorbă: Domnul ministru Stoica: el ne-a mărit salariile, el ne-a dat gratuitate la cărţi juridice, el ne-a dat facilităţi la redactarea hotărîrilor şi altele.

Iar după?

De la profesorul Stoica încoace nu am mai avut un ministru care să se intereseze cît de cît de judecători şi de grefieri, să-i consulte, să arate că îi pasă de ei.

De justiţiabili nici atîta.

S-a instituit o procedură care i-a înnebunit pe toţi (judecători, grefieri, justiţiabili, avocaţi) s-a inventat o mediere care nu face decît să amplifice birocraţia, s-a emis o ordonanţă de timbraj care îi spoliază pe oameni - nimic pentru uşurare, simplificare, facilitare, apropiere a justiţiei de cetăţean, da nimic! Cît priveşte dialogul judiciar între judecători şi justiţiabili, el a fost aproape eliminat, înlocuit prin hîrtii compuse de alţii, "de sus", astfel ca nimeni să nu mai înţeleagă nimic.

Această realitate cruntă a îndepărtării cosmice a justiţiabilului de lucrătorii din justiţie reflectă **o boală generală a societăţii româneşti: lipsa completă a legăturii între cei de sus şi cei de jos**. Trăim în lumi absolut paralele, pentru nici o măsură nu se face o consultare populară, nici măcar simulată, legile nu le elaborează Parlamentul, ci guvernul ca ordonanţe, în orice materie, ordonanţe pe care parlamentarii nici nu le supun aprobării ulterior.

Aşa fiind, revin cu întrebarea: Al cui este Ministrul Justiţiei? Dacă nu este al nostru, judecători, grefieri, arhivari - asta am stabilit fără dubiu - următoarea variantă ar fi că este al partidului care l-a numit. Dar am avut un MJ anterior care a schimbat partidul sau/şi a renunţat chiar la partid, doar ca să rămînă acolo. Acesta al cui era? Poate al preşedintelui care l-a confirmat, cine ştie?

Eu, ca şi colegii mei, încă mai aştept un ministru care să fie şi "al nostru".

Actualul a atins performanţa de a fi al nimănui.

Şi încă:
Al cui este ministrul justiţiei?
Al cui ar trebui să fie?
Cu ce se ocupă?
Cu ce ar trebui să se ocupe?

Evenimentele maidaneze din ultimele zile au scos în faţă Ministerul Justiţiei, şi chiar Justiţia. Pentru mine a fost o mică surpriză, căci, în toate enumerările anterioare despre componenţa Guvernului, MJ era undeva pe locul 10-13 - mă săturam citind sau ascultînd la radio-TV lista ministerelor pînă cînd auzeam şi cuvîntul justiţie.

Acum, Ministerul Justiţiei şi ministrul justiţiei au ieşit în faţă (au fost scoşi în faţă) pentru că au emis o nefericită reglementare - ordonanţa graţierii, a abuzului, sau ce-o fi fost aceea. Nefericită, nu pentru oportunitate, ci: 1) pentru că a fost ordonanţă şi nu lege; 2) pentru că a fost prezentată şi susţinută nu numai dezastruos, ci şi caraghios.

Aşadar, al cui ar trebui să fie ministrul justiţiei?

De foarte mulţi ani, mai exact de la D-l Ministru Stoica încoace, **sistemul nostru tot aşteaptă un ministru care să fie în primul rînd al nostru** - judecători, procurori, grefieri etc. - şi în egală măsură al celor mulţi (justiţiabili, căuzaşi) care îşi pierd anii şi banii prin tribunale. Abia pe urmă el ar putea fi şi al partidului care l-a numit. Inversarea acestei ordini este catastrofală, proba este în derulare zilele acestea.

Cît priveşte problemele cu care se ocupă (ar trebui să se ocupe) ministrul justiţiei, ordinea normală a fost mereu tulburată, şi, scuzaţi-mă, poporul nu e prost: manipulat sau nu, a taxat drastic inversarea ordinii firești. Dar ce zic eu ordine firească - MJ nu s-a ocupat decît de o singură problemă, care a căzut ca nuca-n fasole. Vă dau eu în proiect o listă de probleme, fără să o consider nici infailibilă, nici completă:

Bugetul justiţiei. Şase la sută pentru educaţie, doi la sută la armată, toată lumea (adică toţi miniştrii) strigă tare că vor bani ca să-şi rezolve problemele din domeniul lor. **Aţi auzit vreun ministru de justiţie să ceară bani pentru justiţie? Nici eu.** În acest timp:

- taxele de timbru sînt colectate la primării, nu ştiu de ce, nu ştiu cîţi bani ajung totuşi la noi;
- construcţia Palatului de Justiţie din Piatra Neamţ a fost oprită de zeci de ori, dintr-o administrare dezastruoasă a fondurilor, generînd pierderi imense, timp în care instanţele plătesc chirie la sedii improvizate; şi cîte altele or mai fi la fel.

Codurile sînt dezastruoase. Nu numai cele penale, cît mai ales cel de procedură civilă, care **pare conceput de un om supărat pe toată lumea**. Şi, reţineţi: toate au fost instalate prin asumarea răspunderii, fără nici o dezbatere reală. Oamenii îşi pierd anii şi banii prin tribunale;

pentru cea mai simplă cauză, așteaptă jumătate de an termenul de judecată, care altă dată se dădea la depunerea cererii.

Selecția și promovarea personalului din justiție - o catastrofă. INM-ul scoate o armată de roboței, plini de carte, fără nici o experiență de viață, fără nici un dram de înțelegere umană. În timp ce o mulțime de jurişti, avocați și grefieri cu mare experiență în sălile de judecată, care ar putea fi făcuți judecători în cîteva zile, nici nu sînt luați în calcul.

CSM este o imensă structură birocratică: 75% se învîrte în gol, 25% face politică. Nu cumva e de făcut ceva?

Și, de ce nu, există și problema, marea problemă, a închisorilor, a posibilei grațieri, a posibilei amnistii. Probleme, soluții:

- pedepse atipice și alternative, vezi exemple în Europa și America. **Măturatul străzii este mult mai "educativ" decît statul în intimitate, între ziduri sau după gratii**;
- accentul pe recuperarea pagubelor:"gulerele albe", dovedite cu bani "furați", vor fi oricînd dispuși să-și "cumpere" zilele de libertate; astfel, statul va face o dublă bună "afacere": va recupera banii dovediți ca furați; nu va cheltui cu cazarea, masa și *loisir*-ul acelor arestați. Cu condiția unor dosare "pe bune", nu făcături - denunțuri induse cu cătușele pe masă și altele.

Balamucul legislativ. Se manifestă un exces de legiferare înnebunitor. Se mai adaugă legiferarea prin ordonanțe, care a luat-o razna. **Pentru a face ordine, ar fi nevoie de un Justinian, sau de un Napoleon**. Noi n-am putut oferi decît altă întrebare.

Rezumat:

Ai cui?

Neputînd fi pe față ai unor lideri politici mai mult sau mai puțin ne-oneşti, dar neavînd nici vocația de a fi ai celor mulți (căuzaşi, judecători/procurori/grefieri) **majoritatea miniştrilor anteriori au eşuat în a fi ai nimănui**, cu prestații lamentabile. Dacă ar avea ambiția și știința de a fi al celor mulți, un ministru autentic ar putea fi de mare ajutor și partidului cîştigător.

Ce fac?

Neavînd nici un habar despre problemele reale ale justiției, majoritatea miniştrilor anteriori s-au cramponat de o singură problemă, reală sau închipuită: unul a ținut să rămînă în istorie ca promotor al unor coduri care s-au dovedit în scurt timp catastrofice și criminale, altul a fost neamul premierului și atît, penultimul(a) a fost o nefericită parantează, cică tehnocrată, în realitate unealta unor forțe obscure. **În sfîrşit, ultimul, marea speranță, s-a dovedit a fi catastrofa supremă, ivit din spuma şampaniei prea repede și inconștient destupate de partidul cîştigător**. El și partidul s-au cramponat de o ordonanță, au făcut ca țara să piardă o lună cu discuții sterile, au oferit pretextul unor manifestații apocaliptice, dînd apă la moară contestatorului național și sistemului anti-român. Măscăriciul "altă întrebare" a fost cea mai penibilă numire din ultimii ani. Dar dacă el este aşa cum este, cei care l-au numit trebuie de-a dreptul să-și tragă palme.

În fine, încerc să trec de la tonul pamfletar și exaltat la un ton neutru și "tehnic":

Am tastat pe Internet organigrama Ministerului Justiției. Pe "podium" sînt 4 locuri goale: un post de ministru și trei de secretar de stat. Acolo trebuie plantați profesioniști ai dreptului, selectați pe trei criterii:

a) să fie activi sau recent ieşiți din sistem, adică să aibă habar cu ce se confruntă justiția la nivelul de "jos", în instanțe, parchete și puşcării; (NB: partidul cîştigător trebuie să fugă ca dracu de tămîie de o numire "politică", precum și de ordonanțe, ca să convingă că are intenții normale);

b) să fie normali la cap;

c) să nu fie pe lista scurtă (lungă?) a băsiştilor care au nenorocit țara în ultimii 12 ani.

În plus, lucrul cel mai important, eu știu și cum să cucerim presa și opinia publică. Dar, pentru cît m-ați plătit, v-am spus destule.

Lăsați-mă dracului,
cu SIPA voastră.
Justiția are multe alte probleme

Chestiunea cu SIPA este aşa:

Dacă acolo există informaţii despre judecători/procurori corupţi, este normal să-i ştim; nu văd nici un secret aici.

Dacă au fost persoane dintre noi - judecători, procurori, grefieri etc. - care au sesizat fapte de corupţie, nu văd aici nici un secret. Nici cei "acuzaţi" nu trebuie ţinuţi la secret, ba dimpotrivă; iar "acuzatorii" trebuiau/trebuie să-şi asume răspunderea pentru ce declară. Mai mult, nu era nevoie de un serviciu secret pentru aceste declaraţii/reclamaţii/dezvăluiri. "Bunii cetăţeni" care aveau ceva de reclamat ar fi trebuit să se adreseze organelor abilitate: poliţie, parchet, instanţe, guvern, CEDO, Haga, treaba lor.

Dacă au existat turnători nenoriciţi care au făcut "poliţie politică" în sensul CNSAS, adică au mîncat rahat despre unii şi alţii la modul gratuit (sau plătit) şi inventat - cu atît mai mult trebuie să-i ştim şi pe aceştia.

În fine, despre cei ce au imaginat, creat, condus, dirijat acest caraghios serviciu secret, idem: să ştim totul despre toţi; de ce ar fi secret?

(Paranteză: cu ani în urmă, o colegă a zis aşa: secretele sînt de trei feluri: militare, comerciale şi intime. Atît. Nu pot să uit această vorbă, şi nu pot să imaginez altfel de secrete într-o societate democratică şi liberală.)

Concluziile mele sînt simple şi ferme:

Această arhivă trebuie desigilată, descuiată şi scoasă pe "piaţă", pe piaţa media, fără nici o oprelişte, dar sub pază severă faţă de cei care ar vrea să ascundă anumite informaţii.

Şi cu asta, gata: noi, societatea, guvernul, ministrul justiţiei, partidele politice, presa liberă şi cea aservită - toţi trebuie să trecem la rezolvarea problemelor reale, concrete şi presante ale justiţiei, ca de exemplu:

- avem o constituţie imperfectă;
- avem o inflaţie legislativă tulburătoare de cap;
- trei sferturi din legislaţie reprezintă ordonanţe şi ordonanţe de urgenţă care nu au răspuns nici unei urgenţe şi nu au fost emise de organul legislativ, ci de altul;
- avem un cod civil plin de instituţii inventate sau copiate de pe alte meleaguri - ăsta e păr la ceas, nu deranjează pe nimeni, dar să vedeţi ce urmează:
- avem coduri penale pline de prostii, dar în afară de Curtea Constituţională nimeni nu s-a gîndit că trebuie făcut ceva;
- avem un cod de procedură civilă de-a dreptul idiot şi criminal, care îşi bate joc zilnic de toată lumea: căuzaşi, avocaţi, judecători şi grefieri, iar de acesta nu s-a ocupat nimeni, nici măcar marii constituţionalişti. Eu mă mir ca tîmpitul de ce nu fac grevă toţi ăştia, mai ales avocaţii, şi nu blochează o activitate care şi aşa este gripată, de vreme ce la fiecare pas se anulează cereri, iar o ordonanţă preşedinţială primeşte termen după cîteva luni.

Şi cîte, cîte altele.

Iar pe noi ne freacă grija SIPA, şi ascultăm cursurile universitare ale domnului ministru, care ne spune ce/cît/cum va desecretiza, pe ce temei legal, cu ce precauţii procedurale şi în cîţi ani.

2.
Învăţământul juridic, general şi special. Presa de profil

În şcoala românească, elevii nu capătă nici un fel de cunoştinţe despre justiţie, legi, organizare judiciară, sau măcar drepturi elementare.

Învăţământul "judiciar", cel care pregăteşte judecători şi procurori, este strict şi exclusiv ştiinţific. Nici o legătură cu limba română "nejuridică", nici cu problemele şi durerile omului; doar texte, reguli, excepţii, formulări încifrate.

În presă/TV, mulţi jurnalişti "specializaţi" la locul de muncă, lansează valuri de enormităţi în probleme de lege şi justiţie.

De aici rezultă o ţară întreagă de derutaţi, pe care avocaţii nu au timp să-i asculte şi să-i înveţe, judecătorii nu au voie - c-aşa li s-a spus "de sus", iar ei, judecătorii, nu se complică să încerce vreo reformă "de jos".

Învăţământul juridic elementar şi profesionist

La nivel popular:

Discut adesea cu fiica mea despre necesitatea ca toţi cetăţenii, de la vîrste cît mai mici, să fie informaţi în probleme de lege, justiţie, organizare judiciară.

Sînt copil european şi am drepturi! aş parafraza o zicere cunoscută. Orice român ar trebui să ştie de mic, nu mai spun la vîrstele maturităţii, care este diferenţa dintre judecătorie şi tribunal, dintre lege şi ordonanţă, dintre instanţă şi parchet, şi cîte altele.

În viaţa de zi cu zi întîlnim crase dovezi de neînţelegere a unor noţiuni elementare chiar la jurnaliştii care scriu/vorbesc despre justiţie, unii, chipurile, "specializaţi". Exemple:

- unul a zis aşa: Curtea de Apel X de pe lîngă Judecătoria Y; enormitate;
- altul a zis că un inculpat, făcînd recurs după condamnare, a primit o pedeapsă mai mare; greşit, nu ţi se poate înrăutăţi situaţia în propria cale de atac.

Soluţii, idei:

- învăţămînt juridic elementar din primii ani de şcoală;
- prezenţă concertată a juriştilor şi magistraţilor în şcoli.

La nivel profesionist:

Admiterea la INM şi absolvirea acestui institut se produc prin procedee bazate pe memorare, gen gramatica lui Trăsnea. Tinerii viitori magistraţi sînt instrumentaţi/îndoctrinaţi să vorbească numai în formule strict academice, astfel că, într-o şedinţă de judecată, fiind eu în public, am asistat la următorul dialog între tînăra preşedintă de complet şi o "parte", o femeie de la ţară:

Preşedinta: Doamna reclamantă, pîrîtul a formulat excepţia tardivităţii depunerii cererii de către Dumneavoastră. Cum răspundeţi?

Femeia de la ţară: Ha?

Preşedinta: V-am spus, trebuie să răspundeţi la această excepţie.

Femeia de la ţară: Poftim?

Preşedinta, disperată, găseşte rezolvarea: Lăsaţi soluţia la aprecierea instanţei?

Femeia de la ţară, răsuflînd uşurată: Da, Doamnă.

Am fost, ca judecător, şi rămîn pînă la final, convins de două lucruri:

- judecătorul este pus pe scaunul dreptăţii, nu ca să aplice reguli şi excepţii, ci pentru a rezolva probleme umane;

- ştiinţa dreptului trebuie studiată şi practicată în mediul juridic, în cărţile şi revistele de specialitate; în sala de judecată, trebuie să ştii să-i vorbeşti omului şi pe limba lui, şi chiar să-i "traduci" acele ciudate reguli şi excepţii.

Selecţia personalului în justiţie

Selecţia personalului în justiţie este un dezastru.

Dacă în alte sisteme şi ţări poate ajunge judecător o persoană de 30-40 de ani, care a trecut prin viaţă şi prin alte profesii juridice, la noi sistemul se umple tot mai mult cu puştime de 25 de ani, în fond nişte copii trecuţi din şcoală-n şcoală (liceu - facultate - INM) fără nici un fel de experienţă de viaţă, necesară pentru un minim de înţelegere a oamenilor şi a diverselor fenomene sociale şi practice pe care le au de analizat.

Majoritatea femei/fete, pentru că fetele sînt mai silitoare la învăţat, aceste persoane vin din Institut pline de carte, conduc şedinţele de judecată cu fraze perfect reproduse din coduri, dar nu au nici cea mai mică pricepere de a explica oamenilor din faţa lor ce li se întîmplă şi cum să înţeleagă cea mai simplă cerinţă procedurală.

În faţa lor, în prima bancă, sînt:

- o mulţime de avocaţi trecuţi prin tot felul de instanţe şi cauze, care ar fi oricînd cei mai buni judecători, civilişti şi penalişti;

- consilieri juridici familiarizaţi cu fenomenul comercial-economic, care, dacă ar fi judecători, ar putea rezolva orice litigiu la primul termen, cum era pe timpuri, cînd existau judecători specializaţi, în secţii anume la tribunale.

- grefieri/grefiere cu studii superioare, care, după cîţiva ani de lucrat alături de mai mulţi judecători, adesea îndeplinind şi o mulţime din atribuţiunile acestora, ar putea oricînd să le ia locul.

Sistemul nu-i vrea, nici pe unii, nici pe alţii. Sistemul vrea şi îşi crează nişte roboţei care ştiu totul pe de rost, uitînd că în epoca modernă tonele de legislaţie încap în buzunarul de la piept, într-un telefon, şi că important este ca juristul să ştie să caute, să coroboreze şi să interpreteze. Sistemul mai vrea ca, în aplicarea unui nenorocit principiu al prezumţiei inversate (de vinovăţie) judecătorul să nu aibă nici un contact, nici vreo discuţie omenească faţă în faţă şi de la om la om cu cei judecaţi.

Tragic este că roboţeii INM-işti vor fi curînd majoritari, poate sînt deja, şi nu ştiu dacă vreunul dintre ei îşi pune problema că s-ar putea şi altfel.

Două din problemele justiţiei

1. Cine îi învaţă/dezvaţă pe judecători limba română? De ce?

În timp ce oamenii politici, presa, Europa şi diverse ambasade americane se frămîntă de zor cu problema "statului de drept" din România, adică a justiţiei penale (care înseamnă vreo

7-10 la sută din total), a "justiției" DNA (poate 1 la sută din total) sau a marilor procese din "justiția" DNA (acestea nefiind nici 1 la mie din procese),**în sălile de judecată ale justiției civile, unde se consumă milioane de zile/om, iar căuzașii își pierd anii și banii și chiar viețile (am avut destule persoane luate din sala "mea" cu Salvarea și duse la reanimare), ei bine, în aceste săli se întîmplă un fenomen ciudat: tinerii și chiar mai puțin tinerii judecători vorbesc o limbă păsărească, plină de tehnicisme, repetări și formule standard tip placă stricată care se învîrte înloc**. Acest tip de limbaj, asociat cu o rigoare proceduristă care frizează constipația și cu o poliție a ședinței ce evocă pe Domnișoara Cucu, pe Domnul Vucea și pe Marius Chicoș Rostogan de-a valma, este menit să inducă o atmosferă pur și simplu de teroare.

Credeți-mă, în cinci ani de pensie, revenit la calitatea mea dintîi și de suflet - consilier juridic - am bătut multe săli de judecată, din județe diferite. Peste tot am văzut:

- avocați timorați și încordați, puși la punct la fiecare mișcare de puștoaice-judecător pline de carte, care știu codul pe de rost. Un singur exemplu: la o mare judecătorie de curte, juna jude i-a spus ferm unei avocate să nu mai pună întrebări instanței cînd îi vine dumneaei. Dar cînd să întreb, doamna președinte? Răspuns ritos: Cînd este procedural.

- căuzași fără avocat care nu au nici o șansă de a înțelege ce li se întîmplă din "dialogul" cu domnișoara judecător. Exemplu: D-ra jude: - Doamna reclamantă, pîrîtul a formulat excepția de... Cum răspundeți? - Poftim? - V-am spus, a formulat excepția de... Cum răspundeți? - Doamna judecătoare, eu vreau să-și mute gardul care l-a făcut pe terenul meu... - Adică lăsați soluționarea excepției la aprecierea instanței? - Da, sigur, răspunde ușurată femeia.

Așadar: Știința dreptului, ca toate științele, este foarte importantă, respectabilă și necesară. Și vă spune asta un om al cărții, cu toată modestia, care a citit cîteva mii de cărți, a studiat cîteva sute de cărți de drept, ba chiar și-a permis să și scrie cîteva. Dar, judecătorii ar trebui să știe că știința se face în studii, publicații de specialitate, în întîlniri profesionale, în lucrări de master și de doctorat, ba chiar în cadrul fostului "învățămînt profesional", care nu se mai practică, pentru că era ceva comunist. **În sala de judecată, dragi colegi și prieteni, trebuie să vorbim și pe limba omului, spre lămurirea lui și clarificarea problemelor. Iar aceasta pare să fie o știință mai grea decît toate.**

2. Domnul ministru nu are nici o idee despre problemele cu care se confruntă justiția celor mulți

Cu tot respectul pentru știința de carte a unui profesor universitar, decan și rector (am căutat să vă conving *supra*), cu aceeași considerațiune pentru importanta funcție de judecător constituționalist, afirm cu toată răspunderea că aceste calități nu îi conferă domnului ministru al justiției nici o legătură, cît de firavă, cu realitățile din instanțele "clasice": judecătorii, tribunale etc. Nu m-aș fi hazardat să fac asemenea afirmații, dacă aș fi constatat la domnul ministru măcar o minimă aluzie la vreuna din problemele "de jos", din interiorul justiției. Nu am primit, noi, națiunea, decît discursuri lungi, academice, de amfiteatru, referitoare, o dată la problema conducerii DNA și a grațierii, acum la afacerea SIPA - ambele nerezolvate și de nerezolvat, după maniera în care sînt abordate, și oricum, prea puțin importante pentru căuzașii care își consumă viețile prin sălile de judecată în dialoguri kafkiene.

Dar, dacă funcția unui ministru este atît de mare și importantă - și este - deasupra meschinăriilor descrise de mine mai sus, nu găsea domnul ministru, între cei 300 de salariați ai săi, cîțiva care să meargă prin instanțe și chiar prin închisori, să vadă, să constate, să discute și să propună cîte ceva? Deocamdată, eu constat că, în justiție, ca în toate sectoarele, legătura între "sus" și "jos" este zero. Iar dacă unii miniștri mai încalță cizme sau merg chiar cu pantofii prin noroaie, măcar din elan populist/electoral, ministrul nostru nici măcar grija asta nu o are.

Coțofana umilită

sau
Pătratul ilogic al jurnaliştilor

(Subtitlu dat de fiica mea, Maia)

Acum ceva timp, la postul meu TV preferat, pe bune, dar nu idolatrizat, patru persoane, din redacţie şi din afară, discutau pe tema caldă a candidaturii judecătoarei Coţofana, fostă lucrătoare SRI, pentru Consiliul Superior al Magistraturii.

Nu ştiu dacă la cererea lor sau la iniţiativa ei, judecătoarea a intrat în direct, la telefon. Cei patru au început un tir de întrebări care erau mai mult afirmaţii, imputaţii şi sentinţe fără judecată. Ei ştiau dinainte că judecătoarea era vinovată pentru că lucrase în SRI (de parcă în SRI sînt numai criminali), că este infiltrată în justiţie din partea odiosului organ, că ea făcuse numai rău în cariera de judecător, de exemplu că îl primise în biroul de la instanţă pe fostul soţ.

Ea încerca să spună cîte ceva, să explice, să răspundă... nimic, nu prindea cuvînt nicicum peste cei patru profesionişti care, chiar şi între ei îşi luau vorba din gură unul altuia, în iureşul lor de atoateştiutori şi de judecători de nimeni învestiţi.

Am ascultat zeci de minute această circotecă de emisiune, mirîndu-mă cîtă răbdare şi normalitate putea manifesta acea victimă, şi cum de nu le trîntea vreo două, sau măcar telefonul în nas, cum ar fi fost logic.

Din toate imputaţiile pe care cei patru i le aduceau, eu nu am putut reţine decît primirea soţului în birou, fără a concretiza ce a fost rău în asta şi de ce. (La astă imputare, eu, judecătorul Moroşanu, aş da un răspuns personal: În biroul meu de judecător am primit întotdeauna pe oricine mi se prezenta la uşă. Mi s-a întîmplat şi "pozna supremă": a intrat la mine reclamantul dintr-un dosar, ca să descopăr apoi că afară pe băncuţă era pîrîtul din acelaşi dosar. Ei, şi? Îl invitam înăuntru şi pe pîrît, discutam în trei sau mai mulţi, şi de multe ori ajungeam la un consens, sau măcar mai înţelegeam ceva din complexitatea dosarului. Am avut şi am în continuare ambiţia de a pretinde că nu am făcut nimic rău, nu am "aranjat" nimic cu nimeni, nu am "vîndut" nici un dosar şi nici o soluţie. Dar vă puteţi închipui că nu mi-a fost uşor, în această atmosferă în care prezumţia de vinovăţie este la cea mai mare putere.)

Această prezumţie o aplicau în forţă cei patru jurnalişti împotriva judecătoarei Coţofana, care nu şi-a ieşit din fire şi nu a trîntit telefonul, cum eu aş fi făcut din prima.

EPILOGUL episodului este şi mai ciudat, şi mai încîlcit, chiar pentru mine: în scurt timp, judecătoarea Coţofana, nu numai că nu a mai candidat pentru CSM, ba chiar a fost exclusă din magistratură. Nu ştiu prea bine pentru care fapte, dar eu aplic în mod corect prezumţiile, deci probabil că au fost fapte grave în sarcina ei.

Dar asta nu schimbă cu nimic calificativul prestaţiei celor patru faţă de ea: abuziv, arbitrar, neprofesionist. Şi insist pe problemă, pentru că acest comportament este generalizat la toţi moderatorii TV: nu contează că au invitaţi parlamentari, miniştri, academicieni sau magistraţi, dialogul se desfăşoară astfel: reporterul pune o întrebare lungă, sau mai multe odată, care cuprind şi opinia vizibilă a sa, ca şi răspunsul implicit, iar cînd bietul invitat încearcă să schiţeze un răspuns, deja i se taie macaroana cu o altă întrebare, în fond o imputaţie vizibilă, în sensul că nu a răspuns ceea ce trebuia, ceea ce reporterul ştia dinainte şi trebuia musai să răspundă cel deja crucificat.

Apropo, un mic fix al meu privind forma de adresare către doamne. Toţi bărbaţii, şi reporteri şi invitaţi, aplică strict către doamne formula "Bună ziua". Unul singur, un drăgălaş redactor de la Realitatea TV, fost crainic sportiv, spune foarte frumos: "Sărut-mîinile, doamnă", iar pentru asta eu îi iert toate micile gugumănii din comentariile despre justiţie, gen "Curtea de Apel X de pe lîngă Judecătoria Y" (caz concret).

Şi mai e o chestie care nu-mi place de loc: Toţi cei care fac obiectul unei prestaţii jurnalistice sînt denumiţi direct cu numele, fără nici o formulă de politeţe sau un apelativ de identificare a funcţiei şi calităţii persoanei. Adică se spune direct "Johannis a declarat...", "Băsescu a spus...", cînd eu cred că se impunea formula "Domnul preşedinte Iohannis a declarat...", indiferent cîtă consideraţie rezultă din sondajele de opinie faţă de persoana în chestie. Şi vă spune asta un tip care propune oricui să i se adreseze în stilul cultivat de preşedinţii americani, gen Hello, Joe, sau Geo, dacă vreţi. Dar această degajare intervine în faza a doua. În prima fază, şi în penultima frază, eu mă semnez cu protocol:

Domnul judecător Gheorghe Moroşanu

Ultima frază este un PS: Recomand redactorilor TV mai sus evocaţi să asculte cu atenţie şi îndelung postul Radio România Actualităţi, unde vor întîlni un model de dialog normal, profesionist şi civilizat. I-auziţi, ce mîngîietor sună:

"Sărut-mîna doamnelor şi domnişoarelor, bună ziua domnilor".

7 tîmpenii jurnalistico-juridice

1. Un ziarist a scris aşa: *Curtea de Apel xxx de pe lîngă Judecătoria yyy*; greşit, eronat, complet aiurea, ca să nu repet cuvintele din titlu.

2. Un alt jurnalist a zis altfel: *o instanţă a Tribunalului xxx a hotărît...*; aici e bine să explicăm: Tribunalul este o instanţă, cum este şi judecătoria, şi curtea de apel etc.; cel ce a hotărît era *un complet* al acelei instanţe, care poate fi şi un judecător (complet unic).

3. Un jurnalist a scris că avocatul inculpatului a formulat calea de atac la o hotărîre penală, iar ca urmare a acestui demers inculpatul s-a ales cu pedeapsa mărită. **Exclus, orice student la drept, dar şi destui nejurişti ştiu că nu poţi primi o pedeapsă mai mare în propriul recurs**. Pariez pe ce vreţi că nu a existat un judecător atît de tîmpit încît să dea aşa o hotărîre. (O explicaţie foarte simplă ar fi - poate a fost aşa - că a existat şi un apel/recurs al procurorului, şi atunci mărirea pedepsei era posibilă.)

4. Ani de zile, în presa română s-a scris/vorbit despre o persoană care se numeşte **Iacobov** sau **Iacubov**. Ziariştii i-au scris sau pronunţat numele în ambele feluri, care cum a apucat. Vi se pare o chestie minoră? Mie nu, şi vă spun şi de ce:

- **dreptul la nume**; întîmplător este prima noţiune pe care am reţinut-o eu în facultate, unde, la materia numită **Persoanele**, marele profesor Gheorghe Beleiu ne-a spus aşa: să nu stîlceşti numele omului - e dreptul lui la nume;
- în sistemul birocratic român şi nu numai, un punct, o virgulă sau o literă contează uneori foarte mult: se fac tot felul de cereri, şi chiar acţiuni în justiţie pentru corectarea greşelii unui notar beat (aşa merge legenda prin instanţe);
- şi pînă la urmă este o chestiune de cultură elementară a oricărui om, cu atît mai mult a unui ziarist, care se prezumă că este un intelectual: să citeşti atent, să reproduci corect; ce te costă?

5. Alta, cam la fel: Unii zic sau scriu: **Consiliul Suprem al Magistraturii**. Dacă legea l-ar fi denumit "Suprem" nu era nici o chestie, poate era normal. Dar dacă i-a zis "***Superior***", păi superior trebuie să-l numim şi noi toţi.

Dacă pînă aici, sau măcar la punctele 4 şi 5, vi s-a părut că e vorba de chestiuni minore, ţineţi-vă bine, urmează probleme serioase:

6. "**Justiţia - a treia putere în stat**". Această formulă greşită, folosită chiar şi de unii dintre ai noştri, este prea subtilă pentru mulţi, iar alţii chiar comentează: Ce mi-e prima, ce mi-e a treia, ce vreţi cu asta? Vă spun eu ce vrem: Justiţia nu este nici prima, nici a treia, ca şi celelalte două. Conform teoriilor foarte practice ale lui Rousseau şi Montesquieu, cele trei puteri ale statului trebuie să fie în deplină **egalitate, independenţă** şi supuse **controlului reciproc**. Cînd una dintre cele trei le controlează pe celelalte, sau pe una dintre ele, **fără**

reciprocitate, ei bine, atunci se duce dracului nu numai giudeţul, ci chiar întreaga schelărie a statului de drept. Se pare că acum, în anul de graţie 2014, sîntem dramatic de aproape de această tristă realitate. Sper să fie ultimul.

7. Dar tîmpenia cea mai gogonată a comis-o o simpatică doamnă moderatoare de la postul meu TV preferat pe bune. Doamna a spus aşa:

"Justiţia - a patra putere în stat..."

deşi, aproape şi ultimii oameni din punct de vedere intelectual ştiu şi folosesc formula "Presa - a patra putere în stat", toţi mai ştiind că mai există şi formula "Presa - ciinele de pază al democraţiei".

7bis. *"Voi lupa să-mi dovedesc nevinovăţia..."* Aberaţia supremă, cu care se complace toată România - ziarişti, parlamentari, chiar juristi - de simpli cetăţeni ce să mai spun?

Să vă explic? Mereţi la cărţi şi dicţionare, căutaţi noţiunea "*prezumţie de nevinovăţie*".

Concluzii:

- presa suferă de un amatorism şi de o incultură profesională teribile;
- organele de presă trebuie să angajeze şi/sau să formeze jurnalişti profesionişti pe diferite domenii, aici pe justiţie; altfel se vor expune rîsului public cu orice articol;
- neavînd specialişti angajaţi, măcar să supună textele atenţiei unor colaboratori de meserie; pe justiţie mă ofer eu, dar vă avertizez că sînt scump.

PS: Această întoarece cu fundu-n sus a principiilor şi prezumţiilor (vezi **7bis**, supra) este în mod cert efectul dictaturii şi al abuzului politic.

3.
Proceduristupide, birocratice, antiumane.

Ultimele coduri, dimpreună cu reglementarea taxelor de timbru, reprezintă un atentat la viaţa românilor. Nu numai la zilele vieţii lor, care se pierd în van prin sălile de judecată, ci pur şi simplu la viaţa lor biologică, în multe cazuri - veţi vedea. Fleacurile care ne omoară.

Mii de dosare degeaba. Scrieți, băieți? fetelor? Exemplu beton: 16 pagini compacte, scris mărunt, pentru o hotărîre de anulare apel ca netimbrat.

Justiție criminală

Pe cînd eram judecător activ, nu de mult, dar oricum sub vechea procedură, am întîlnit de mai multe ori următoarea situație:

Urmare a unui conflict într-o familie tînără, soțul bezmetic pleca de acasă, luînd cu el copilul de 2 sau 3-4 luni.

Copilul, dependent de laptele matern, era în pericol de a muri de foame, în timp ce mămica stătea cu laptele în țîțe, care se umflau, fiind și ea expusă aceluiași pericol.

Mămica venea și formula o cerere prin **ordonanță președințială** pentru reîncredințarea vremelnică a copilului, iar eu, dacă cererea ajungea la mine, știți ce făceam?

Îi dădeam hotărîrea în jumătate de oră, mai exact cît puteam de repede.

E treaba mea cum aplicam textele și codurile, foloseam cum credeam de cuviință eu, **judecător independent**, procedura în vigoare, **dar rezolvam problema**. Pentru că eu am fost mereu convins că sînt judecător în principal pentru a rezolva probleme, și mai apoi pentru a aplica texte, reguli și excepții.

Ei bine, astăzi, în procedura în vigoare, am următoarea situație, caz concret:

Numitul H.S., 80 de ani, evacuat din locuință de soție și fiice, nu contează aici motivele, formulează cerere, prin **ordonanță președințială**, pentru a-și recupera actele și hainele de iarnă.

Cererea a fost depusă la **3.12.2013**.

La **16.01.2014**, tastînd pe portal Judecătoria XX, dosar nr. xxx, descoperim că **nici nu este fixat termen**.

La o lună și jumătate de la depunere!

În cazul unei ordonanțe președințiale, materie în care cel mai important element este **urgența**!

Între timp, moșul este în stradă, fără haine de iarnă!

Este aceasta o crimă, ori sînt eu nebun?

PS: Nu știți nimic, nu știam nici eu, pentru că, ocupat cu alte chestii, abia după un timp m-am gîndit să mai tastez portalul instanței, și să vedeți cum a continuat cazul:

24.03.2014 (primul termen, la trei luni de la depunerea cererii, la ordonanță președințială!): termen pentru lipsa părților;

16.06.2014 (termen de **3 luni**, la ordonanță președințială!) pentru a se solicita relații;

07.07.2014 pentru a se solicita relații;

06.10.2014 (termen de **3 luni**, la ordonanță președințială!) amînă pronunțarea;

13.10.2014 amînă pronunțarea;

20.10.2014 (ghici!) repune cauza pe rol, fixează termen...

17.11.2014 amînă pronunțarea

02.12.2014 respirați ușurați toată lumea: "***Tip soluție: Respinge cererea***".

În fine, la final scrie așa: *"**Căi atac** Nu există informații"* Credeți că a mai rezistat moșul pînă să atace o asemenea soluție? Și dacă o ataca, ce șansă îi dădeați?

Justiţia română este administrată de nişte tîmpiţi

Să mă explic, să exemplific.

De la Poiana Teiului la Piatra Neamţ sînt 80 de kilometri. Această distanţă a parcurs-o un căuzaş al Tribunalului Neamţ, ca să "scoată copie" dintr-un dosar al său - o filă. Arhivara i-a spus că trebuie să plătească o "taxă judiciară de timbru de **1 leu**". Omul s-a deplasat la Direcţia de taxe şi impozite a oraşului, unde funcţionara l-a întrebat: "De unde sînteţi?" "De la Poiana Teiului" "Deci nu puteţi plăti aici. Mergeţi la primăria comunei de domiciliu". Nici un comentariu, nici o derogare, nici o altă variantă, nimic nu e posibil, decît cum s-a spus. Asta-i legea.

Cu funcţionarul român nu ai altă variantă decît să faci cum spune el. Cu cel ce face legile, nu mai zic. De asta m-am convins şi eu, chiar şi eu, care am crezut multă vreme că pot revoluţiona lumea şi o pot modifica în stil liberal. Aşadar, omul nostru a plecat acasă, a plătit la primăria pendinte şi s-a întors a doua zi la Tribunal cu chitanţa de 1 leu.

Bilanţ: 4 x 80 km = 320 km, 20 litri de combustibil, 2 zile pierdute din viaţă.

Revedeţi afirmaţia din titlu: dacă nu e aşa, eu sînt tîmpitul.

Două gugumănii procedurale

1.T0 sau TeZero (cum spun grefierele), **adică Termen zero**.

Nu ştiu dacă există *in terminis* în Cod, dar practicienii din justiţie aşa îl denumesc. Este o etapă procedurală ciudată, aiurea, în cadrul căreia dosarul există şi nu prea, în el nu se întîmplă mai nimic, din portalul public al instanţei nu rezultă nimic, petentul nu are nici o informaţie. El primeşte o hîrtie numită **Comunicare-adresă**, cu un text şablon care rar şi prost este personalizat(ă).

Să vă dau un exemplu concret: o cunoştinţă, om cu şcoală, director într-o structură judeţeană, primind o asemenea hîrtie şi citind-o de 2-3 ori, a înţeles că trebuie să-şi scrie mult mai în detaliu jalba (o plîngere contravenţională), astfel că s-a pus la masă şi a întins povestea (aceeaşi poveste) pe patru pagini în locul celor două iniţiale.

Deci: dacă un om cu carte a înţeles aşa, să ne gîndim ce/cît vor înţelege al'de badea Gheorghe, care sînt majoritari între apelanţii la justiţie.

Concluzii: o îndepărtare teribilă a justiţiei de cetăţean, nici un fel de comunicare reală şi utilă între cele două părţi.

Şi să vedeţi că, după T0 - termenul zero - adesea nu urmează nici un T1, adică un termen de judecată propriu-zis, ci

2.Anularea cererii. Pe un motiv sau altul (Codul oferă destule) judecătorul poate considera, în intimitatea biroului său, că respectiva jalbă nu e în regulă, deci o anulează. Asta după acea perioadă T0 ce poate dura luni de zile, timp în care petentul nu ştie nimic despre cauza lui, nu se întîlneşte cu nici o persoană ce l-ar putea lămuri - ştie doar că a depus o cerere şi aşteaptă o rezolvare. Iar cînd primeşte încheierea de anulare a cererii, înţelege că nu are altă cale decît s-o dea dracului de justiţie.

PS: Cîndva, era o persoană care se numea judecător de serviciu. S-a desfiinţat, era prea aproape de om, nu era bine.

PSbis: Cîndva, Codul spunea: Judecătorul, primind cererea, dă deponentului termen în cunoştinţă. Nici asta nu a fost bine, s-a scos.

PSbisbis: Eu, judecător, retras din sistem tocmai la momentul intrării în vigoare a acestei teribile proceduri, **nu am curaj să mai îndrept pe cineva la justiție**.

Accesul la dosar

Într-un articol din Lumea Justiției, autoarea spune: "Cu toate că nu am avut **dreptul de acces** la acest dosar litigios **civil**..."

Eroare: Poate nu i s-a acordat sau respectat acest drept; poate nici nu a îndrăznit să gîndească în sensul că l-ar avea. În realitate, deşi în România totul este secret şi nimic nu este transparent, cel puțin în practică, veți fi uimiți să aflați că acest drept există în lege (Codul de procedură civilă).

Iată:

Vechiul cod:

*"**Art. 148**. - (1) La cerere, grefa va elibera copii de pe încheierea de şedință, de pe hotărâre sau dispozitiv sau de pe celelalte înscrisuri aflate la dosar.*

.....

(3) În cazul când dezbaterile s-au urmat în şedință secretă, alte persoane decât părțile nu pot dobândi copii de pe încheieri, expertize sau declarații de martori decât cu încuviințarea preşedintelui.

Va să zică, oricine, nu numai părțile.

Am fost şi eu uimit să descopăr acest articol, pentru că ni s-a băgat mereu în cap că nu e voie, că trebuie să dovedeşti un interes... Ei bine, nu. Odată ce şedința de judecată este publică, dosarul este la fel de public şi accesibil oricui. Evident, în regimul de siguranță regulamentar, ştiut fiind că au existat unii care pur şi simplu au mestecat şi înghițit acte din dosar.

Noul Cod a preluat această prevedere întocmai, la art. 538.

Mergînd la instanță cu o astfel de cerere, arhivara probabil vă va întreba dacă sînteți parte în dosar sau/şi puteți dovedi vreun interes. Să nu o condamnați prea tare, aşa a primit dispoziție. Nu este exclus să vă arate şi un text: un regulament, ori ceva asemenea. Țineți minte: un asemenea text s-ar putea chiar să existe, dar eu refuz şi să-l caut, pentru că ar **adăuga la lege**, ceea ce nu este permis.

Iar jurnaliştii sînt primii care ar trebui să stăpînească aceste principii, şi să le folosească în interesul nostru, cititori nejurişti.

Falimentul de 13 ani

Am scris 13 ani pentru că îmi place mie acest număr, dar se poate şi mai mult.

E vorba despre dosarele de faliment din tribunalele noastre. Am văzut cîndva într-un birou: 5-6 dosare de acest fel ocupau o masă întreagă, grefiera nu se vedea din dosul lor. Toate aveau vechimea de 5-7 ani, şi multe mult peste.

Procedura este teribil de greoaie şi de complicată - nu am judecat aşa ceva, nici nu mi-aş fi dorit - iar rezultatele pozitive sînt cam zero. Asta pentru că în faliment statul şi alți creditori se înscriu pe listă să recupereze datoriile după ce patronul respectiv a păpat tot ce a avut, a transferat totul pe numele altora, şi-a tras o vilă şi o maşină tot pe numele altora, iar cînd treaba s-a împuțit, ce credeți? şi-a cerut singur falimentul.

Astfel că o grămadă de creditori rămîn ca în vorba românească: trăindo sperando/murindo... pentru că firma este s.r.l., iar patronul răspunde în limita patrimoniului care nu mai este. În timp ce, ghiciți ce face acelaşi patron? înființează altă firmă, cu numele doar puțin schimbat, şi continuă bine-mersi să facă ce ştie el mai bine.

Eu, deşi sînt (fost) judecător, nu am lucrat pe această "felie", şi, pur şi simplu nu ştiu ce să propun. Poate ar fi o idee să se desfiinţeze conceptul de "societate cu răspundere limitată", fiind evident că în România orice astfel de firmă este în realitate afacerea unei persoane, care ori nu se pricepe la nimic, ori se pricepe la "inginerii".

Specialiştii vor trebui să se adune de urgenţă şi să propună modificări legislative substanţiale.

Eu ştiu doar atît: trebuie mărit numărul personalului din justiţie şi redus drastic formalismul absurd din acel sistem. Pentru că aceste procese de 5-10-13 ani pur şi simplu trag România înapoi.

Fleacuri. Fleacuri?
(1)

Reforma justiţiei s-a încheiat de multă vreme - cred că aţi remarcat că, de cîţiva ani, în România nu se mai vorbeşte despre asta. Responsabilii cu această chestiune au gentileţea (citeşte jena) de a nu mai afirma că fac aşa ceva, fiind vizibil că "reforma" a fost ratată, ba mai mult, chestiunea a mers tot invers (voi reveni constant la asta, cu exemple dramatice.) Pe de altă parte, orice naiv constată lesne că "reforma" practicată de cei obligaţi şi plătiţi să o facă este în realitate ***o luptă a unora pentru a acapara justiţia şi a celorlalţi pentru a demonstra că ei nu vor să acapareze justiţia****. Şi mai constată că, pentru presă şi marii analişti, justiţia înseamnă numai Becali, Năstase, Nana, Berbeceanu, Elodia, mai puneţi voi restul.*

Între timp şi pe acest fond, noi, pălmaşii justiţiei pe de o parte şi cobaii "reformei" pe de altă parte (justiţiabilii, căuzaşii cei mulţi), ne confruntăm cu nişte fleacuri. Să dau un prim exemplu:

Pe cînd eram judecător activ şi preşedinte de instanţă, încercînd să examinez o "procedură" (o confirmare a citării), cusută într-un dosar cu igliţa (mai zisă şi sulă), am descoperit că, textul fiind scris pînă în extremitatea hîrtiei, cîteva cuvinte erau ascunse în cotorul dosarului, neputînd fi citite decît prin "descoaserea" filelor. Am chemat pe ursuleţul Panda, grefiera mea de jumate de viaţă, şi i-am zis: Vezi puţin cum sînt tehnoredactate citaţiile astea, să le faceţi ramă de îndosariere. Fata a luat notă, a plecat, iar după o oră s-a întors şi mi-a zis, vizibil supărată: Nu se poate, şefu'. Cum nu se poate, tu ai rezolvat multe probleme de felu ăsta. **Nu se poate, e din program**, în care noi nu avem acces. Am oftat din rărunchi, am aşteptat ziua în care venea la instanţa mea IT-istul şi i-am expus şi lui durerea mea cu rama citaţiei. El a luat notă, iar eu am aşteptat cu răbdare o săptămînă pînă cînd a venit din nou rîndul instanţei mele să aibă computerist. Şi a venit ziua aceea, şi a venit computeristul, şi mi-a spus aşa: **Nu se poate, domnu preşedinte, e de la Bucureşti**. Cum adică, de la Bucureşti? De la minister, programul este făcut de o firmă, e pe ţară, şi noi nu avem acces să modificăm nimic.

Nu îmi permit să consemnez ce am boscorodit eu mărunţel din buze şi pe ce ton. Cert este că problema a rămas aşa, am trecut la altele, aveam destule, majoritatea soldate cu acelaşi insucces.

M-am pensionat, am uitat chestiunea un timp, pînă cînd am primit o citaţie ce mă privea personalşi am simţit, vorba unei doamne fost ministru, că "mi se face cald în cap": situaţia era perfect aceeaşi.

Aşadar:

- orice muntean de pe valea Bistriţei, cînd are de scris o cerere, mai întîi îndoaie foaia A4 vreo trei centimetri în partea stîngă. Nu ştiu dacă ar putea să teoretizeze ceea ce face, dar **sigur nu uită niciodată**.
- computeriştii şi factorii de răspundere de la nivelul cel mai înalt al justiţiei române nu au acest normal şi simplu reflex.

Şi dacă un întreg sistem de nivel naţional nu poate rezolva un asemenea "fleac" (mai am cîteva la rezervă) are rost să discutăm despre altele, zise mai serioase?

Fleacuri. Fleacuri?
(2)

Tot din experienţa mea de judecător pensionat, care încerc să-mi rezolv în justiţie o serie de probleme mereu amînate de pe cînd eram înfundat în dosarele altora:

Pentru a obţine copia a trei file dintr-un dosar **al meu**, după ce am făcut cerere cu tot tipicul, aşteptînd cîteva zile rezoluţia judecătorului de scaun (de dosar) a trebuit să plătesc o taxă de 1 leu de pagină.

M-am dus, cu toată încrederea, la clădirea mare a Finanţelor publice a judeţului. De acolo am fost îndrumat, cu un zîmbet îngăduitor, la Direcţia de Taxe şi Impozite a oraşului ("Cum, domnu, nu ştiţi că astea se plătesc la Direcţia primăriei?). Uite că nu ştiam. Şi dacă eu nu ştiam pentru că sînt aiurit de felul meu, fiţi siguri că badea Gheorghe de pe Valea Muntelui, care coboară în oraş de două ori pe an, nu ştie nici atîta, şi nici nu are de unde să ştie.

Dar eu mă pun în locul lui badea Gheorghe, şi chiar nu vreau să ştiu: nici de ce îmi trebuie aprobare pentru a avea o copie de pe dosarul **meu**, nici de ce sînt trimis să străbat oraşul pentru a tăia o chitanţă de **3 lei**, de multe ori chiar de **un simplu leu.**

Eu aş vrea ca acea copie să mi-o dea statul gratuit, pentru că oricum am plătit o grămadă de bani taxă de timbru ca să mă judec.

Iar dacă nu şi nu, fie: plătesc, plătesc şi mai mult de 1 leu pagina, **dar aveţi bunul simţ de a încasa leul acolo, la arhiva instanţei, nu mă trimiteţi să bat oraşul pentru 1 leu**, leu pentru care, ori dau 10-20 lei taxiul sau benzina, ori pierd o zi mergînd pe jos.

Vreau prea mult?

Fleacuri. Fleacuri?
(3)

Aveţi voi/dumneavoastră idee că de mulţi, foarte mulţi ani (în socoteală post-revoluţionară) **pălmaşii justiţiei** (am numit aici, fără nici o glumă şi fără nici o discriminare: judecători, grefieri, arhivari, şoferi, aprozi şi agenţi procedurali etc.) **nu au primit nimic drept cadouri de Crăciun** pentru ei sau pentru copilaşii lor?

Nu că noi am fi nişte calici şi milogi, dar **gestul contează** - acest lucru a fost uitat de multă vreme de responsabilii noştri, cînd în multe alte sectoare **de stat** s-au acordat diverse atenţii (multe-puţine, mari-mici, în obiecte sau/şi în bani).

În aceste condiţii, eu, în ultimii ani, ca preşedinte de instanţă sau chiar "simplu" judecător, ce credeţi că am făcut?

1. M-am dus cu miloaga pe la unii prieteni ai mei, primari şi alţii, şi am cerut pur şi simplu 20-25 de "pachete" pentru micul meu colectiv.

2. Am cerut, am primit (la una din primării am văzut o cameră plină cu pachetele pregătite din timp), am pus în portbagaj şi am mers cu sacul roşu la instanţă.

3. Într-o zi anume sorocită, înainte de Crăciun, am îmbrăcat costumul de "Moş", am echipat-o corespunzător şi pe grefiera şefă, inclusiv cu cizmuliţele roşii, şi, lîngă bradul ornat din timp, ea înmîna pachetelele, iar eu încasam pupăturile de la fete - colegele noastre majoritare.

O să zîmbiţi sau nu - pachetelele cuprindeau o pungă de snacksuri, o ciocolată, într-un an a fost chiar şi un kil de făină, aşa s-a nimerit. "Fetele" sau bucurat oricum, momentul a fost frumos de fiecare dată.

Acum, eu sînt pensionat, se apropie Sărbătorile, iar fetele mele de la Judecătoria Bicaz se întreabă: Oare anul acesta vine Moş Crăciun?

Domnule Ministru al Justiţiei, textul de mai sus este o minge ridicată la fileu. Loviţi puternic, sigur va fi un AS!

Gazeta de perete

Iubite cetitoriule, pregăteşte-te să parcurgi un text incolor, inodor şi insipid, ba chiar stupid. Nu că aş avea eu ambiţia să scriu şi să promovez aşa ceva, dar îţi voi da citate dintr-un document oficial.

Titlul este aşa:

"Ministerul Justiţiei supune dezbaterii publice proiectul Strategiei Naţionale Anticorupţie 2016-2020"

Texte (dintr-un comunicat de presă al MJ):

"scopul principal al SNA este promovarea integrităţii, prin aplicarea riguroasă a cadrului normativ şi instituţional de prevenire şi combatere a corupţiei în România (...)"

"sunt propuse modificări legislative privind consilierul de etică, interdicţiile post-angajare şi protecţia avertizorului de integritate şi sunt introduse mecanisme concrete de gestionare a eşecului de management prin evaluări ex-post, dezvoltarea de măsuri particularizate post incident şi corelarea evaluării performanţei manageriale cu cea a integrităţii instituţionale"...

Mai rezişti? Mai ia numai unul:

"consolidarea performanţei în combaterea corupţiei prin mijloace penale şi administrative, cu accent pe stabilitatea legislativă şi instituţională a cadrului anticorupţie care a generat performanţe în activitatea DNA şi ANI..." "creşterea gradului de recuperare a produselor infracţiunilor... prin nou-înfiinţata Agenţie Naţională a Bunurilor Indisponibilizate (ANABI)..."

Pe timpuri, la facultatea de drept, şeful de an şi de CUASC mi-a cerut să scriu un articol la gazeta de perete, pe o anumită temă şi în stilul oficial. La ezitările mele, a insistat: Tu eşti cu scrisul, tebuie să-ţi iasă ceva. Ei bine, nu mi-a ieşit nimic, deşi, de mila şefului, prietenul meu, am încercat să scriu ceva.

Părerea mea este că, pentru a scrie asemenea parascovenii trebuie să ai mult mai mult decît talent la scris. Ce anume?

Părerea mea mai este că:

- ori noi avem în sînge astfel de formulări, opera lui Caragiale fiind plină de lozinci şi stupizenii în limba de lemn a epocii;
- ori noi încă nu am ieşit din comunism, termenul de 20 de ani al lui Brucan fiind mult prea optimist.

În fine, aş provoca cititorii să scrie şi să se pronunţe şi ei: au vreo şansă asemenea formulări, strategii şi organisme să îndrepte ceva în ţărişoara asta?

Cît putem fi de idioţi?

Listele instanţelor de judecată sînt pline cu dosare pentru restituirea taxei auto, sau a timbrului de mediu, sau cum s-o mai fi numind.

Guvernul a recunoscut că trebuie să plătească banii respectivi încă de pe timpul lui Ponta, instanţe europene au stabilit că acele taxe au fost nelegale, şi totuşi ANAF-ul nu plăteşte decît dacă există hotăriri judecătoreşti, şi nici atunci.

Mai departe: toţi petenţii sînt îndrumaţi să promoveze acţiuni în justiţie, ele sînt de competenţa Tribunalului (vă daţi seama ce mare complexitate e acolo), Tribunalul le admite pe bandă rulantă, ANAF-ul ştie clar că aşa va rămîne, totuşi face recurs, iar încărcătura de dosare degeaba se mută la Curtea de Apel.

Şi uite-aşa, în loc să se rezolve simplu o problemă simplissimă, se consumă tone de hîrtie şi mii de ore-muncă ABSOLUT DEGEABA.

Cît putem fi de idioţi?

De ce nu se revoltă judecătorii, un corp de elită silit să facă o muncă în zadar, cînd au atîtea alte treburi utile şi complexe?

Ne-încrderea în justiţie

Se strigă tare în ultima vreme că încrederea în justiţie a pierdut multe procente din cauze DNA, justiţie televizată, cătuşe, dosare comandate etc.

Parţial, dar numai parţial, adevărat. Este adevărat că în ţara asta se fură groaznic, de la portofele pînă la voturi, dar mai ales bani publici, prin mijloace instituţionale, sau chiar prin legi - nu vă miraţi, statul român s-a dovedit în multe împrejurări tata hoţilor.

Dar:

- justiţia penală este cam 10-12% din totalul dosarelor;
- "justiţia" DNA este un procent şi mai mic din cel de mai sus;
- restul este justiţie civilă.

Marea problemă a încrederii/neîncrederii în justiţie este generată de imensa birocraţie instituită de Noul Cod de Procedură Civilă; în regimul acestuia, persoana care depune o cerere la justiţie nu primeşte termen de judecată nici după 3-6 luni, iar după aste luni se trezeşte adesea cu cererea anulată.

Eu am fost judecător, iar în prezent intru în litigii comerciale ca jurist/consilier juridic. Ei bine, acum nişte ani:

- cererea de chemare în judecată era primită de un judecător de serviciu, care, în discuţia personală cu petentul, îi dădea acestuia lămuririle necesare; s-a scos, nu era bun;
- dosarele "comerciale" se judecau cu celeritate prin lege, ajutînd astfel buna derulare a activităţii economice şi sociale; nu mai există.

Acum:

- pînă să primească omul termenul de judecată, dosarul se umple cu hîrtii inutile, pe care nu le înţelege nimeni, formularele fiind trimise de undeva "de sus";
- în sala de judecată se derulează un dialog al surzilor, judecătorii fiind ţinuţi de un limbaj absolut ezoteric, impus de sus şi verificat de organele de control (am păţit-o personal);
- mult trîmbiţata mediere s-a dovedit un rateu perfect.

Şi-atunci, cum să arate bietul om încredere în justiţie?

Eu, judecător pînă exact în momentul în care a intrat în vigoare noua procedură, nu am curaj să mai sfătuiesc pe nimeni să se adreseze justiţiei.

Şi asta este de-a dreptul tragic.

Cea mai mare problemă

Cea mai mare problemă a Justiţiei, deci a României, nu o reprezintă dosarele Năstase, Becali, Băsescu, Voiculescu, mai nou Udrea, şi vor urma.

Cea mai mare problemă a Justiţiei, deci a României, o reprezintă **milioanele de zile/om/muncă/viaţă pierdute prin instanţele patriei**.

Mergeţi în oricare din cele 2-300 de instanţe din România, şi veţi vedea şi număra, în fiecare zi lucrătoare lăsată de la Dumnezeu pentru muncă utilă, în fiecare din cele 2-3-15 săli de judecată, cîte 100-200 oameni care pierd ziua pe acolo, stînd ca oile la strungă sau ca mieii la tăiere şi aşteptînd să le vină rîndul la judecată pe baza unor liste de şedinţă de 50-80-100 de dosare şi chiar mai mult. ("Recordul" în activitatea mea de judecător a fost 127 de dosare într-o şedinţă, dar am cunoştinţă şi despre şedinţe cu 200 dosare.)

În acest timp, ei ar putea produce ceva, ar putea gîndi o afacere, ar putea săpa o grădină sau citi o carte.

Este o pierdere imensă, enormă, dezastruoasă - este timpul vieţii noastre care se scurge aiurea.

Cauze:

- umplerea listelor cu fleacuri, cauze care ar putea fi rezolvate în alt cadru. Exemplu: acţiunile în constatare;
- lipsa personalului, a sediilor, generate de subfinanţarea cronică a justiţiei;
- lipsa metodelor alternative, preventive. Medierea actuală fiind un rateu deplin, eu o să vă amintesc despre fostele comisii de judecată. Comuniste aşa cum erau, rezolvau o mare parte din disputele locale, care nu mai ajungeau în instanţă;
- formalismul înnebunitor al procedurilor; pentru orice fleac se acordă termen de o lună sau două, în loc să se adopte pe loc soluţii care să încheie cauza;

- lipsa completă a libertății de acțiune și gîndire a judecătorului; reglementări exhaustive, pentru absolut toate situațiile, îl împiedică pe judecător să adopte soluții simple la probleme minore;

- exemplu de speță: guvernul se laudă că plăteşte taxa auto fără proces, şi totuşi listele tribunalului sînt pline cu astfel de cauze, avînd termene peste un an sau doi.

Am un exemplu

despre care voi scrie un mic roman. Un judecător din România, grad/nivel de Tribunal, ca să motiveze anularea unei cereri de apel ca netimbrată, scrie 16 pagini (!) text compact, cu caractere mici şi înghesuite. Comentați voi, care cum credeți - eu mă abțin, ca să nu scriu vreo gingăşie.

4.
Independența judecătorilor. Liberalismul în gîndire şi acțiune. Profesii liberale. Şi medierea

Judecătorul român este perfect liber în gîndire, acțiune şi soluții, cu minima condiție să aibă libertatea în sînge de la mămica şi tăticul lui. E drept că pentru asta trebuie să lupte aproape împotriva tuturor: persoane, organe, chiar ambasade şi puteri străine.

Aceeaşi situație pentru cei ce vor să practice vreo profesie liberală, aici avocatura.

Medierea, împăcarea părților, o putea face judecătorul de serviciu, la primirea cererii, sau măcar judecătorul de scaun, la primul termen, şi în tot timpul judecății. S-a scos, nu era bun.

Să propunem reînființarea comisiilor de judecată? Comuniştii dracului!

Două lozinci comuniste

1.*"Lupta contra corupției"*

Pe axxa Bucureşti - Dărăbani - Jimbolia - New York, toată lumea din România, cu masiv sprijin euro-atlantic,**LUPTĂ ÎMPOTRIVA CORUPȚIEI**.

Aţi auzit pe vreunul spunînd nu, dom'le, eu nu lupt împotriva corupţiei, corupţia e bună, lăsaţi-o aşa. Ha? Evident, nu. Aflaţi de la mine că acesta este exemplul clasic de lozincă, iar lozincile nu pot fi decît comuniste.

Ca să auzim zilele acestea că: miniştrii epocii recente cărau sau primeau kile de euro cu sacoşa; un şef/o şefă antimafia era în relaţie multiplă cu aceştia; de toate astea nu era de loc străin şeful statului, naşul di tutti naşi, înţepătorul cel mai tare al tuturor hoţilor.

Soluţia? Nu trebuie nici o luptă împotriva corupţiei, terminaţi cu vrăjeala asta. Trebuie **TRANSPARENŢĂ**, ştiţi ce e aia? Trebuie instituită prin lege obligaţia tuturor celor care manevrează valori publice să pună la dispoziţia presei şi a oricărui cetăţean toate datele, documentele etc. Trebuie publicate toate actele de plată a oricărui personaj care este funcţionar la stat. Idem toate datele tuturor contractelor cu statul, chiar dacă statul are numai 1% participaţie. **Presa şi oricare cetăţean trebuie să aibă acces oriunde.**

Cîndva, într-o discuţie cu mai mulţi judecători, una din colege a zis: **secretele sînt strict de trei feluri: militare, comerciale şi intime**. M-am gîndit mult, şi nu am găsit justificare pentru alt gen de secrete. Deci, toate celelalte date, într-o societate care se vrea normală, trebuie să fie la îndemîna noastră, a tuturor.

Altfel zis, Mafia înseamnă:

- două sau mai multe persoane care fac o convenţie în interesul lor meschin;
- ultra - secretul acestei operaţiuni.

Cînd acele două sau cîte sînt persoane vor fi obligate să facă acea convenţie la vedere, treaba fiind sub ochii presei sau/şi al publicului, convenţia mafiotă va fi imposibilă, iar noi nu vom mai plăti o armată de anti-mafioţi despre care în final să aflăm că au dat la pace cu traista de euroi.

2. *"Independenţa justiţiei"*

Toată lumea strigă tare că justiţia trebuie să fie independentă, şi strigă tare cît de acerb apără ei această independenţă. **Ei** sînt în acest caz lideri politici la nivel înalt, foarte înalt, fiind singurii care chiar pot influenţa cu adevărat numirile în branşa lărgită a justiţiarilor - procurori (şefi), poliţişti (şefi), judecători (preşedinţi).

Dar aceiaşi ţipuritori negociază la vedere care ce şefi să numească la vîrful cel mai ascuţit al marilor parchete şi instanţe. Astfel că la acest moment avem şefi DNA-DIICOT Băsescu-Ponta, în curînd vom avea şefi DNA-DIICOT Iohannis-Ponta, iar mai pe urmă vom avea şefi DNA-DIICOT Iohannis-Predoiu-Blaga-Gorghiu, cu şanse mari ca mai la urmă să avem şefi DNA-DIICOT Iohannis şi atît.

Va să zică, lupta pentru independenţa justiţiei este în realitate lupta pentru acapararea, influenţarea, subordonarea justiţiei.

Soluţia? Soluţia este simplissimă. **ALEGERI, DOM'LE!** Toate instanţele şi parchetele sînt colective de oameni maturi, conştienţi, prezumaţi corecţi şi normali la cap. În plus, noi strigăm tare că trăim într-o societate democratică. Aşadar, de ce să nu-şi aleagă ei singuri şefii, printr-o procedură pur electorală, cu proiecte, candidaturi, campanii, în sfîrşit, vot "popular"?

Eu sînt ferm convins de justeţea acestei propuneri, şi nu voi avea linişte pînă cînd nu o voi vedea promovată şi realizată. Dar ce credeţi, cît de uşor va fi? Va fi greu din mai multe motive şi puncte de vedere. Unu, pentru că trebuie modificată legislaţia, şi nu prea văd cine ar face-o. Doi, pentru că se vor opune, mai direct sau mai voalat, anumite instituţii, reprezentate de anumite persoane. Dar va fi poate cel mai greu pentru că membrii acelor colective nu prea sînt convinşi că e bine aşa, nu cred că au forţa şi determinarea să o facă.

Cîndva, un coleg mi-a spus aşa: nu se poate alegeri la judecători, pentru că ar ieşi preşedinţi oameni blînzi şi fără autoritate. Ce ziceţi de asta? Eu zic aşa, că democraţia trebuie introdusă cam cu forţa, chiar şi în categoriile profesional-umane peste medie.

Imparţialitatea judecătorului

este calitatea cea mai importantă.

Este lucrul cel mai greu, şi cel mai uşor.

Exemple, întîmplări:

A. Un venerabil avocat din baroul X mi-a povestit cîndva: Susţinea o cauză în faţa unei tinere judecătoare. La un moment dat, l-a luat neinspiraţia pe dinainte, şi a zis: Doamna preşedintă, nu aţi înţeles bine ce am vrut să spun... Doamna preşedintă a reacţionat prompt: Jignire la adresa instanţei - amendă un milion de lei. Venerabilul a dat-o pe nonşalanţă şi a

răspuns: Bine, doamna preşedintă, am suma asta; plătesc. La care doamna preşedintă s-a aprins încă: Aşa, sfidare la adresa Curţii! Alt milion amendă.

Va să zică, două amenzi de cîte un milion în mai puţin de un minut.

Încercaţi să vă imaginaţi cît de imparţială a fost doamna preşedintă în finalul acestei cauze. Venerabilul avocat nu mi-a spus, iar între timp ne-a părăsit pe veci. Nu mai putem verifica nimic.

B. Pe timpuri, eu, judecătorul Moroşanu, într-o cauză în care un tînăr şi încă de pe atunci foarte capabil avocat ceruse un partaj de bunuri comune forţat, pentru a putea executa silit pe unul din soţi, am invocat din oficiu lipsa interesului în cauză. La termenul sorocit pentru dezbateri şi soluţie, pregătiţi teoretic temeinic, şi el şi eu, venerabilul tînăr a dezvoltat o pledoarie ştiinţifică, patetică, pătimaşă, dar în prestaţia lui citeam neîncrederea în reuşită. Pentru că, vezi lit. A de mai sus, care om, deci şi care judecător pe lumea asta se contrazice singur, şi în public, de vreme ce soluţia este la discreţia lui?

Ei bine, eu eram acela. Studiind între termene, mă lămurisem că avocatul avea dreptate. Dar trebuia să-l las să pledeze, nu? L-am ascultat, nu am dat nici un semn de nerăbdare, am abordat chiar un fel de mască de Tutankamon ca să nu se vadă nimic din gîndirea mea intimă, iar cînd a încheiat, de-a dreptul transpirat, am mai lăsat şi un moment lung de suspans, în fine am pronunţat cu toată solemnitatea soluţia pe care o aveam în minte dinainte: *Respinge excepţia invocată de instanţă din oficiu...*

Domnul tînăr avocat a respirat ca un balon împuns cu acul - îi văd şi acum roşeaţa din obraji şi ochii uimiţi. Dar cel mai bine m-am simţit eu, conştient că am făcut ce trebuia, şi chiar am făcut dreptate.

Dacă m-am dat pe mine ca exemplu pozitiv, să fiu iertat: or fi şi altele, dar acesta îmi era mai la îndemînă.

Independenţa justiţiei - o vrăjeală a unor şmecheri

La "vîrf" toată lumea strigă tare că vrea şi asigură independenţa justiţiei.

Mai anii trecuţi, preşedintele matroz/matol şi premierul infante au făcut un pact de coabitare (ptiu, dracel) în cadrul căruia au convenit să asigure independenţa justiţiei cam aşa: unul din ei să numească procurorul general, altul să numească şeful (şefa perpetuă) DNA, crezînd ei că îşi asigură astfel spatele, sau faţa, după poziţie.

Rezultatul a fost cam nasol: procurorul general a fost şi a rămas un papagal, indiferent de persoană, iar procuroarea şefă DNA, cu deplină imparţialitate, i-a umplut de dosare penale pe cei doi coabitanţi, ca şi pe mamele, soacrele, copiii, favoritele şi tot neamul lor, biologic şi politic.

Soluţia?

Justiţia va fi independentă cînd îşi va alege singură şefii, la toate structurile şi la toate nivelurile.

Alegeri - n-aţi auzit de aşa ceva?

Colectivele de judecători şi procurori sînt grupări selecte, alcătuite din persoane de elită; sînt, cel puţin judecătorii, şi putere în stat. De ce nu ar avea competenţa de a-şi rezolva singure problemele de manageriat intern?

Justiţia va fi independentă cînd va fi lăsată să-şi autoregleze problemele profesionale şi deontologice, astfel:

- **colegii profesionale**: aspecte ale pregătirii profesionale să fie discutate şi reglate în colectivul respectiv;
- **consiliul de onoare**: probleme care ţin de latura disciplinară, cu bătaie spre latura penală, idem trebuie discutate în colectiv, cu propunerile, exprese ori numai sugerate, ca respectivii să ia propriile măsuri pentru a scuti sistemul de o ruşine.

Ambele pot funcţiona în adunările generale ale magistraţilor respectivi.

E greu, e complicat, e nevoie de modificări legislative? Foarte bine, toate sînt la îndemîna oamenilor normali şi înţelepţi.

Musai cu executare?

Aşa a spus doamna preşedintă a Înaltei Curţi: că judecătorii nu trebuie să mai pronunţe pedepse de închisoare cu suspendarea executării, ci numai cu executare efectivă, că doar aşa îi învăţăm minte pe corupţi.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că acea doamnă nu a înţeles nimic dintr-un principiu fundamental al justiţiei: **independenţa şi independenţa de gîndire juridică a judecătorului.**

Dar înseamnă şi altceva, foarte inportant, grav, tragic pentru judecători şi pentru o mulţime de justiţiabili: **soluţiile în dosar sînt dictate de sus**, ceea ce este inadmisibil într-un stat de drept. Să mă explic:

Judecătorii de "la bază", receptînd această indicaţie, vor reacţiona astfel:

- unii se vor conforma, gîndind că oricum, dacă ar da cu suspendare, soluţia ar fi schimbată în calea de atac, deci la ce bun?

- alţii vor gîndi că, dacă ar da cu suspendare, iar soluţia ar fi infirmată "sus", s-ar alege cu o casare a hotărîrii lor, adică ar da rău la dosarul profesional;

- alţii/alţii (sper cît mai puţini) vor spune pur şi simplu: dacă asta este directiva, aşa fac.

Poate mulţi dintre ei, destui, Dă, Doamne, toţi! nu s-ar supune poruncii, cum ar fi şi normal, dar ce ziceţi? ce viaţă ar avea aceştia în sistem?

Oricum am suci-o, o asemenea directivă nu are ce căuta în justiţie.

Concluzia mea fermă este că acea doamnă a comis cea mai gravă faptă: **atentat la independenţa judecătorului.**

Pentru o asemenea faptă, persoana respectivă trebuie sancţionată cu îndepărtarea din magistratură.

Cu executare.

PS: În condiţiile de mai sus, judecătorul s-ar putea întreba:

Da ce rost are să mai citesc în cod condiţiile suspendării?

Da de ce să mai existe acea prevedere?

Da **de ce să mai existe judecători** (şi independenţi, culmea!) cînd ar fi suficient un computer, butonat de aceeaşi şefă a ICCJ?

PSbis: Da dacă se implementează cele de mai sus, nu cumva acel computer poate fi butonat de un IT-ist, iar marea şefă ar rămîne fără obiectul muncii?

Nici să boscorodim?

Aud pe destui pe la TV spunînd: **Este o hotărîre judecătorească, nu am voie să o comentez!**

Oare?

O hotărîre judecătorească, **sînt nevoit/forţat să o respect.** Dacă îmi este favorabilă o respect cu plăcere, dacă nu, o suport de nevoie, adică **nu am voie să o încalc.**

Căci nu mă puteţi obliga să o respect (în sensul de apreciere pozitivă) dacă ea **nu îmi impune respect. Respectul-respect se cîştigă, nu se impune.**

Dar să o comentez, fie-mi iertat, o comentez cît încape.

De exemple:

Multe persoane/familii şi-au cumpărat de la stat casele în care locuiau, iar peste un timp au fost scoşi în drum de proprietarii care au cîştigat acele case în justiţie. **Prin hotărîre judecătorească**. Toată lumea are dreptate, inclusiv judecătorul care a pronunţat soluţia. Dar bieţii oameni evacuaţi, cum să respecte asemenea hotărîri?

Sute şi mii de veterani şi urmaşi care aveau dreptul pînă la 5 ha pădure au primit acest teren, pe cînd camarazi din acelaşi tranşeu au primit hotărîre negativă. **Hotărîre judecătorească**. Argumente juridice există şi pentru pro şi pentru contra. Dar bietul om, victimă a confuziei legislative, cum să respecte o asemenea hotărîre?

A propo de tema de mai sus, tocmai a apărut în presă o hotărîre dată într-o cale de atac, în care doi judecători resping cererea, cu argumente juridice, iar al treilea, făcînd opinie separată, aduce argumente juridice la fel de puternice, invers. Va să zică, judecătorii înşişi, în căile de atac, analizează şi comentează hotărîrile colegilor, iar concluziile nu sînt întotdeauna cele mai convingătoare nici chiar în interiorul sistemului.

Altfel, nici nu cred că judecătorii sînt nişte personalităţi atît de fragile încît să cedeze psihic la orice vorbă critică. Iar CSM şi Inspecţia Judiciară ar trebui să se ocupe de problemele majore ale justiţiei, nu să facă poliţia presei şi a publicităţii.

Dacă gura lumii slobodă nu o poţi închide nicicum, boscorodeala motivată nici atîta.

Medierea judiciară şi medierea prezidenţială - două perfecte rateuri

I. Medierea judiciară.

Trei amintiri/exemple personale (sau patru, sau cîte?)

1. Am preluat de la o colegă un dosar gros şi încîlcit, care se judeca de vreo doi ani. La primul termen i-am împăcat, ştiu eu cum, şi am închis cauza, spre beneficiul tuturor şi marea uimire a colegei: Dar cum ai făcut să-i împaci? Uite-aşa, cu talent şi diplomaţie, cu toată modestia.

2. Într-un dosar penal, doi tineri care avuseseră un conflict au venit în faţa mea uitîndu-se crunt unul la altul, iar eu, judele cazului, le-am spus din prima aşa: Băieţi, s-a dat o lege nouă - care nu se împacă, primeşte puşcărie, şi unul şi altul. "Da noi ne împăcăm, domnu... dacă trebuie..." Atîta a fost.

3. Un dosar de partaj, mare, stufos, cu mai multe case şi terenuri, în care erau propuşi, dacă nu cumva chiar admişi, 24 de martori. Am audiat unul, doi... În timp ce-l ascultam pe al treilea, m-a săgetat un gînd groaznic, aşa cum am avut în prima zi de armată: că această afacere nu se va putea încheia vreodată. Am întrerupt audierea, martorul a rămas cu o juma de frază-n gură, Luminiţa cu degetele pe taste, iar eu m-am adresat pe rînd celor doi capi de familie. Capulet era un şofer, meseriaş bătrîn, iar Montague profesor la liceul din comună. L-am luat întîi pe şofer: Nu se poate, domnu, Dumneavoastră sînteţi un gentleman şi un om raţional. Cum să nu găsiţi sau acceptaţi o cale de înţelegere care ar prezenta atîtea avantaje - scurtarea procesului, evitarea cheltuielilor etc. "Da, zice el, da ştiţi că dom' profesor are pretenţii prea mari, şi spune că..." Evident că pe dom' profesor nu mi-a trebuit prea mult ca să-l conving să e un gentleman.

Şi uite-aşa, cu şmecherie, mai cu duhul blîndeţii, mai cu duritâţi trucate, i-am împăcat. Martorul întrerupt a închis gura, grefiera a făcut ochii mari şi a răsuflat ca un balon înţepat cu spinul, iar peste un minut echipa martorilor de afară a izbucnit ca pe stadion. **Victoria a fost a fost a noastră, a tuturor.**

4. În sfîrşit, o altă fază, sper să închei cu asta:

După o repriză de-a dreptul dură de "împăciuire" cu două echipe complexe de căuzaşi, am reuşit să-i conving să meargă în afara sălii de judecată, unde să negocieze împăcarea judiciară. După cîteva minute, de pe hol s-a auzit o rumoare în *crescendo*. Cînd eu, de la tribuna de judeţ, am arătat interes pentru ce se întîmplă, un avocat mucalit mi-a explicat: Se împacă, domnu preşedinte. Am înţeles şi i-am făcut semn jandarmului să stea calm. Şi chiar s-au împăcat.

Asta făceam eu încă de acum 25-20-5 ani şi am făcut pînă în ultima zi ca judecător activ. Medierea este o artă teribil de simplă, cu condiţia să ai un minim de răbdare şi tactică, **dar mai ales să ai convingerea că e mai bine aşa, şi puterea de a-i lămuri de asta pe căuzaşi.**

Ei bine, în plan legislativ statal a fost elaborată şi promovată o lege a medierii complexă, complicată, plină de teorii, formule, formalităţi şi formalisme, care a dus la nimic, astfel:

- s-au autorizat o serie de întreprinzători care să deruleze cursuri de mediatori; şi eu, judecător pensionar şi mediator cu rezultate (vezi mai sus) a trebuit să urmez un asemenea curs care m-a costat, cu toate dările anexă pentru autorizare, mult peste 50 milioane vechi.

- a rezultat o listă de peste 10.000 de mediatori, care, dintr-un corp de elită şi de succes cum se spera, au rămas o armată de fomişti. Nimeni nu trăieşte normal din această "profesie", poate 2-3. ↓

Dar am uitat, sau nu a venit vorba să vă spun: ştiţi cine a iniţiat şi promovat faimoasa şi din start falimentara lege a medierii? O doamnă blondă, parlamentar şi ulterior lider politic marcant (ales? interimar? nu mai ţin minte), în strînsă relaţie instituţională cu personajul principal al capitolului II din acest studiu.

↓

II.Medierea prezidenţială.

Constituţia României, art. 80, al. (2):

"*...Preşedintele exercită funcţia de mediere între puterile statului, precum şi între stat şi societate*".

În realitate, preşedintele nostru (al nostru?) ştiţi ce a făcut: ca un flăcău agitat din galeriile de ultraşi, s-a dus în mulţimea "societăţii" care urla împotriva statului. Evident, nici urmă de vreo intenţie de mediere. Doar scandal, ceartă şi zîzanie, practicate nu numai în stradă, ci şi în Parlament, şi în Guvern.

Ştiţi ce cred eu, studiind acum, cu toată modestia profesională, ca un jurist, art. 80 din Constituţie?

Cred aşa:

Articolul 80 este intitulat "Rolul preşedintelui". La al. (1) se spune că preşedintele "reprezintă statul român" şi "este garantul independenţei naţionale". La al. (2) se spune că "veghează la respectarea Constituţiei". Toate astea sînt teorii. Abia apoi vine **singura chestie concretă ca atribuţie prezidenţială** - permiteţi să o scriu din nou, e bine să o învăţăm cu toţii pe de rost:

"*...Preşedintele **exercită funcţia de mediere** între puterile statului, precum şi **între stat şi societate***".

Ascultaţi aici: Ceea ce scrie în fraza de mai sus, repet, **este singura atribuţiune concretă şi foarte bine precizată constituţional a preşedintelui.**

Or, dacă nici pe asta nu o exercită şi nu o respectă, de ce îl mai ţinem, fraţilor?

Ştiţi ce mai constat eu? Că între cei doi corifei (un corifeu şi o corifee) ai celor două tipuri de mediere ratată este o mare legătură politico-ideologică, şi că ale două personaje se susţin şi se cultivă reciproc. Prima e deja cam pe tuşă. Ălălalt?

Dar mă tem că m-am cam extins cu textul.

Concluziile ar fi aşa:

1. Medierea judiciară, în forma legală în vigoare, a căzut de la sine. Soluţia este reinstituirea judecătorului de serviciu, care, la primirea cererii, să lucreze la împăcarea părţilor, chestie ce trebuie continuată de judecătorul de scaun, rezultatul fiind transpus într-o TRANZACŢIE. Asta se poate face şi de un mediator al instanţei, dar inclus în sistemul judiciar, şi neapărat jurist. Ceea ce nu înseamnă desfiinţarea medierii ca profesie liberală.

2. Pentru mediatorul preşedinte, să se instituie **angajarea de probă pe un termen de 6 luni**. Şi la un chelner, şi la un jurist, şi la un inginer, aşa se procedează: cinstit şi lăutăreşte, chiar contractual: dacă nu corespunzi funcţiei, la revedere, ce e neclar aici?

Evident, ceea ce am scris la pct. 2 de mai sus este o şarjă jurnalistică. Nu cred că se va găsi vreun parlamentar la fel de trăsnit ca mine, care să propună o asemenea prevedere constituţională. Da' mai ştii? (Mă gîndesc, de exemplu, la D-l Ghişe).

Dar ce am propus la pct. 1 este perfect plauzibil.

Doar că, în România: 1. majoritatea căuzaşilor strigă tare: Nimic, LA LEGE!, deci trebuie mare talent şi multă insistenţă ca să-i lămureşti ce e aceea mediere, tranzacţie etc.; 2. Preşedintele, nici el nu a auzit de medierea constituţională, deci iese în stradă şi strigă tare:

Guvernanți penali, gașcă etc. Ce ziceți, care va fi mai repede convins de rostul medierii - poporul sau președintele?

Avocatura - profesie liberală?

N-o să-mi scoată nimeni vreodată din cap convingerea fermă că **profesie liberală înseamnă că acel ce are o diplomă într-un domeniu, în cazul nostru dreptul, are voie să o pună pe perete și să scrie pe ea AVOCAT**. Cu singura condiție de a-și plăti dările la stat, pentru că statul trăiește din contribuția noastră, a tuturor.

La noi, ce se întîmplă? Profesia de avocat a fost acaparată de o castă închisă. Accesul este restrictiv și scump. Cei intrați sînt spoliați prin tot felul de dări, unele de-a dreptul ciudate.

Tentativa unor juriști de a activa ca avocați în alt cadru, chiar consfințit ca fiind legal printr-o hotărîre judecătorească, s-a lăsat cu un adevărat "război civil": sute și mii de "paraleli" reclamați, fugăriți, cercetați penal, judecați, condamnați sau nu - nici nu mai contează.

Contează că unii se consideră mai juriști ca alții, de parcă ar avea sînge albastru confirmat de un laborator. Că **liberalismul, dreptul la muncă, dreptul la liberă asociere sînt concepte străine multor români, dar și sistemului statal, administrativ și legislativ în întregul său, ca și, țineți-vă bine, multora din cei ce se declară cu glas mare liberali**.

Nedumerirea mea este ce treabă au judecătorii de scaun cu chestia asta? Cine i-a abilitat pe ei să-i primească sau nu pe acei "paraleli" în procese? Eu, ca judecător în sală, cînd mi se prezenta o delegație cu ștampilă de avocat, nici nu mă gîndeam să verific din ce structură face parte respectivul titular. Cine ține musai să-l conteste, n-are decît să-l reclame pînă cînd un organ abilitat îi va fi ridicat acea ștampilă, sau chiar pe el în persoană. Cît timp omul este liber, are robă și ștampilă, nu e treaba mea să-l cenzurez.

Desigur, se poate discuta calitatea pregătirii profesionale și a prestației respectivilor. Răspunsul este simplu: piața reglează problema, asta e de esența profesiilor liberale. Cît privește chestiunile de etică, moralitate, deontologie în rîndul celor ce se consideră senatorii de drept ai acestei nobile profesii... Nu am teribil de multe exemple negative, dar în 32 de ani de săli de judecată, și în bancă, și "în bănci", tot s-au adunat cîteva. Nu mă provocați, nu-mi face nici o plăcere să le evoc.

5. Politicul în justiție

Toți politicii strigă tare independența justiției. Dar toți o vor supusă. Toți negociază, și chiar coabitează prin numirea la reciprocitate a șefilor dintr-o justiție care nu ar trebui să aibă șefi.

Toate marile procese au fost politice, sau măcar "politice".

Singura soluție a independenței justiției: ***alegerea tuturor conducătorilor*** *(președinți, procurori șefi - de la toate instanțele și parchetele,* ***inclusiv și mai ales de la nivelul suprem****!) de întregul colectiv, fără nici o aprobare de la nici un președinte sau prim-ministru. Poate, cu validarea de către parlament, pentru cei "supremi" - atît!.*

În plus: un singur fel de procurori, dar specializați pe domenii.

Primele Iohannis

1. Nu știu dacă se uscase cerneala pe jurămînt sau nici nu-l depusese încă, atunci cînd a dat indicații clare Parlamentului despre proiectul de lege privind **amnistia: să fie scos de la naftalină, pus pe rol, și respins**. A diktat unui organism democratic, independent, deliberativ, care este făcut să ia hotărîri prin vot; organismul s-a supus urgent și întocmai.

Aștept ca președintele să dea dispoziții asemănătoare și în dosarele de la justiție; nu ar fi nici o diferență.

2. Plecînd din PNL, a arătat cu degetul spre Alina Gorghiu; aceasta a fost *votată* președinte, așa cum a fost *votată* și legea de mai sus: întocmai și urgent.

3. Și înainte și după instalare a spus că **vrea un guvern liberal**. Ce treabă are președintele cu schimbarea guvernului? Cu un partid sau altul? Mai are președintele partid? Nu este președintele tuturor românilor și tuturor partidelor?

4. A declarat că **nu va grația pe nimeni**, sau pe nimeni condamnat pentru corupție. Știe dînsul că pot exista și erori judiciare și doar el le poate repara? Știe că grațierea este, popular vorbind, la *mila domniei sale*? Are acest sentiment? Știe că poate uza de el pur și simplu, așa cum crede de cuviință?

5. Cînd eram să finalizez acest înscris (12.02.2015) am aflat că domnul președinte s-a manifestat critic și mustrător la adresa aceluiași parlament pentru că a respins prin vot solicitarea organelor penale de ridicare a imunității unui senator. Și le-a spus aleșilor că ei **nu**

au înţeles şi aplicat cum trebuie indicaţiile anterioare (vezi pct. 1). De ce mai există parlamentari şi parlament dacă se pot da asemenea indicaţii, şi are cine să le dea?

Mă grăbesc să închei, pînă nu se mai iveşte vreun caz.

În România totul este antiliberal şi neconstituţional. Şi nedemocratic

Liberalismul înseamnă:
- libertate pur şi simplu;
- libertate de iniţiativă;
- libertate de gîndire;
- competiţie;
- prezumţie de nevinovăţie şi de normalitate;
- eliminarea formalismelor idioate şi inutile

şi multe altele.

În România, toate acestea sînt încălcate flagrant, constant, continuu, îndesat, prin tot felul de reglementări complicate, inutile, care încurcă lucrurile în loc să dezlege energiile.

Ce aţi zice dacă aţi citi acum despre liberalism în justiţie? Nu voi explica teoretic ce înseamnă asta, dar vă voi da două exemple invers:

1. Pe cînd eram judecător activ, o doamnă de la o instanţă "superioară", cu ceva funcţie de control, mi-a reproşat oficial, la modul cel mai serios, că, în cuprinsul hotărîrilor judecătoreşti pe care le scriam, îmi permiteam să subliniez unele cuvinte cu bold şi italic. "Nu se permite, domnule judecător! La noi în justiţie se scrie cu Times New Roman 12. Atît".

2. Pe alt plan, la un nivel mult mai înalt (CSM) mi s-a reproşat că într-o încheiere de îndreptare a unei hotărîri (o greşeală dactilo) am adresat scuze celui căruia i-am transmis iniţial hotărîrea omeneşte greşită. Ei bine, pentru asta, mai adunînd şi altele asemenea, am fost nu numai atenţionat, ci chiar sancţionat. Nu grozav de dureros, dar gestul contează.

Cele două exemple arată că, la nivel "superior", se doreşte a se impune rigoarea formalistă, ascultarea, înlăturarea oricărei manifestări a personalităţii judecătorului. Şi asta distruge pur şi simplu actul de justiţie.

Constituţional înseamnă că toate actele normative şi acţiunile statului în relaţia cu cetăţenii trebuie să respecte normele fundamentale cuprinse în Constituţie. Lucrurile se întîmplă mult invers, iată numai cîteva exemple:

- o mulţime de reglementări de maximă şi generală importanţă sînt promovate prin ordonanţe de guvern, care nici măcar ulterior nu sînt supuse dezbaterii în parlament; pînă şi cele patru coduri au fost lansate prin proceduri neparlamentare (despre multele ciudăţenii din aceste coduri - separat, cu altă ocazie);
- statul român plăteşte milioane de euro, urmare a multor condamnări la CEDO. Tot ce stabileşte Curtea Europeană ca încălcare a unor drepturi elementare, a avut la bază, în plan intern, nesocotirea unor drepturi constituţionale.
- un exemplu foarte concret: o stupidă reglementare a taxelor de timbru (tot ordonanţă) obligă la taxă pe cei amendaţi pentru plîngerile contravenţionale depuse la instanţe. O fi normal ca un serviciu al instanţei să fie plătit, dar dacă l-am cerut eu, petent. Dar cînd tu, organ adesea abuziv, m-ai amendat, deci mă obligi să apelez la instanţă, ăsta nu mai este serviciu cerut de mine, deci nu înţeleg să-l plătesc. Nimeni nu s-a obosit să taxeze anormalitatea acestei reglementări, nici parlamentul nu a catadixit măcar să o pună în discuţie.

SRI e bun

Ştiu din surse directe că o anumită persoană publică a fost în atenţia şi sub supravegherea organelor/agenţilor de informaţii mai mult timp.

Mai ştiu că respectiva persoană ar fi bănuită de fapte penale. Nu am probe, nu le-am adunat eu, dar sigur le-au adunat agenţii SRI.

Unde s-au dus acele probe? În mod logic, organele de informaţii trimit informaţiile organelor de cercetare penală sau/şi conducerii statale. Vezi cazul Hexi Pharma. Ce se întîmplă mai departe cu acele informaţii? Unele sînt valorificate, altele sînt ţinute la păstru pentru pac la războiul... Dar dacă unele sînt pur şi simplu ascunse, ignorate, distruse? De unde să ştim, de ce să nu ştim?

Unii vor răspunde repede că activitatea organelor este prin natura ei secretă. Eu aş zice aşa: secrete sînt acţiunile, sursele, informatorii, figura şi identitatea agenţilor, altfel nu ar mai putea lucra, iar agenţii ar fi şi în pericol fizic. Dar mai departe intervine diferenţa: REZULTATELE TREBUIE SĂ FIE PUBLICE. Altfel, eu, tu şi voi toţi, care finanţăm organele şi agenţii, nu vom şti dacă am dat banii cu folos sau în vînt, dacă cei răi sînt şi cercetaţi şi sancţionaţi, ori sînt protejaţi într-un sistem mafiot (există indicii şi în acest sens).

În plus, eu, contribuabil şi cetăţean cu drepturi, mai vreau să ştiu: cîţi agenţi, cîte fonduri, ce salarii, cîte ascultări de telefoane - toate raportate la numărul de locuitori şi la situaţia din alte ţări.

Va să zică, SRI e bun, e chiar prietenul şi protectorul nostru, cu o minimă îndeplinire a condiţiilor de mai sus, poate şi a altora.

Concursuri degeaba, care costă imens

Auto-motto:
"În România, totul este antiliberal, neconstituţional şi nedemocratic"

Încîntat să fiu coleg de pagină de ziar cu Profesorul Mancaş (în ziarul "Ceahlăul"), la afirmaţia privind campionul formelor fără fond (Min. Educaţiei, ref. la concursurile de directori) sînt în măsură să prezint şi eu un competitor redutabil: Ministerul Justiţiei şi întreg sistemul.

Poveste:

Acum ceva ani, fiind eu judecător la Bicaz, într-un colectiv relativ redus, punîndu-mi în cap să fiu preşedinte de instanţă, am participat la concursul organizat la Bucureşti, de 4 ori, evident de primele 3 ori fiind respins, în condiţiile în care:

- eu voiam;
- colegii/colegele mă voiau şi mă iubeau, pe bune, în orice caz nu aveam nici o contestaţie din interior;
- nu aveam nici un contracandidat;

şi, culmea,

- tot eu eram preşedinte interimar, cu delegaţie, cum vreţi să-i ziceţi.

Şi-atunci, de ce eram mereu respins?

Desigur, eram şi am rămas un tip cam ciudat într-un sistem administrativ rigid: neformalist, nu voiam să semnez condica de prezenţă, scriam în presă cînd toţi ne spuneau că nu aveam voie nici să respirăm... Ba am mai repetat în toate cele 3-4 proiecte că, pe timpuri apuse, executorul Neneci juca tenis cu preşedintele Oprea şi cu alţii, pe un teren amenajat şi marcat cum se cuvine, **în curtea Tribunalului Neamţ.** Blasfemie, evident.

Mai trebuie să vă spun că, la aceste concursuri, organizate de două ori pe an, veneau (şi vin) la Bucureşti, din toate colţurile ţării, sute de judecători, de cîte patru ori pentru patru probe diferite, întinse într-un interval de cîteva luni.

Teribilă pierdere de timp, de bani, de ore şi zile de "producţie".

Soluţia? Era/este simplă, dar nimeni nu o vede: **alegeri, domnilor!** Cel mai bine te ştie, şi de bun şi de rău, colectivul în care lucrezi. Am zis "nu o vede"? Am greşit: nu o vrea. Într-un sistem autoritar, chiar represiv, cocoţaţii pe funcţii ţin neapărat să-i aibă pe ceilalţi la dispoziţie, la ascultare, la cumînţire, la manevre politice.

Lucru valabil şi pentru profesorii profesorului Mancaş (ai noştri) şi pentru toate celelalte branşe.

Şi pentru unii, şi pentru alţii, şi pentru toţi, mai citiţi motto-ul din antet.

PS: Şi la spitale! Ce balamuc politic am întîlnit personal... Iar salariaţii de acolo îmi spuneau ce om normal era cel dat afară din funcţie. Cine să-i asculte într-o democraţie?

Cineva trebuie s-o spună!

Procesul lui Dragnea a fost politic.

Dacă cel care a îndemnat cetățenii la vot a fost condamnat, iar cel ce a interzis cetățenilor să iasă la vot nu a fost atins nici cu o citație, e vizibil că a fost vorba despre un proces inechitabil - nici nu intru în detalii privind etica și deontologia procurorului, și mai ales a judecătorului în cauză.

Procesul lui Voiculescu a fost politic.

Judecătoarea care a dat soluția Voiculescu a avut la dispoziție o singură noapte pentru a studia și tranșa un dosar imens, adus în instanță cu căruciorul. S-o creadă cine vrea că l-a citit și înțeles. Va să zică, a dat o soluție pre-gîndită, de ea sau/și de alții.

Deci: Voiculescu poate fi vinovat sau nu; sigur, vinovăția lui nu a fost analizată profesionist; la fel de sigur este că dosarul lui a fost judecat incorect și la comandă.

Dosarele Severin, Ponta, Bîrsan, Tăriceanu - sînt în aceeași situație. Și cîte or mai fi!

Așadar, grațiere/amnistie, ce-o fi, trebuie aplicate urgent, mai ales în aceste cazuri.

Pentru liniștea și normalitatea, și normalizarea societății românești, și a justiției penale din România, trebuie șters totul cu buretele și luat de la zero.

Să fie excluși de la amnistie/grațiere cuțitarii, tîlharii, violatorii.

Cei rămași să fie scoși la curățenia străzilor, deszăpeziri etc.

Pentru că, să știți de la mine: românul este mai rușinat de măturat strada decît de pușcăria "în intimitate".

Doar că măsura trebuia luată prin lege, și nu prin ordonanță, cu orice risc. Ba chiar și cu "riscul" de a avea ca rezultat o reglementare mai puternică, mai credibilă și mai greu de contestat.

P.S.: Față de cele de mai sus, președintele Dragnea își poate asuma orice atitudine și funcție, fără a avea vreo jenă moral-juridică.

Iar marele de la Cotroceni, care la fel nu are vreo jenă judiciară, ar trebui să înțeleagă că rolul lui este să facă liniște în societate, nu zizanie.

Nu îi explic, pentru că nu am cui.

6. Corupție,

anticorupţie,
DNA, variante, soluţii

Lupta de clasă, pe nou. Abuzul total.
Mafia de stat.
Procurorii se arestează între ei.
Magistraţi şi cărţi în puşcării.
Stalin nu moare, şi dă din chicioare.
DNA nu există.

Udrea şi vitejia DNA

1. Ridicarea Elenei Udrea nu m-a convins de loc despre vitejia şi imparţialitatea DNA. "A ridica" pe cineva căruia tocmai "i-a căzut guvernul" nu înseamnă decît că pînă acum acea persoană **a fost pur şi simplu protejată** prin omisiunea de a fi deranjată atunci (de mult) cînd s-au consumat faptele. Adică s-a făcut "zid" legal/judiciar întru protejarea persoanei respective.

2. Cînd o persoană este dusă/adusă la Parchet cu mandat şi în lumina presei TV, eu aştept de la Procurori/Parchet/DNA explicaţii publice la două probleme:

a) Dacă anterior a fost trimisă citaţie, primită cu confirmare poştală şi ignorată culpabil de împricinat;

b) De unde şi **de ce** ştiau posturile TV despre asta şi cînd au avut timp să ajungă la locul potrivit, la ora *pif*?

Concluzii GM:

- imparţialitatea DNA este absolut partizană;
- instrumentalizarea partizană a unui dosar este chestiunea cea mai atroce: înseamnă să înfunzi pe cine nu trebuie, sau să protejezi pe cei mafioţi;
- DNA lucrează în funcţie de şi de. De conjunctură, de putere politică, de situaţie internă, chiar de "comandă externă", de dispoziţii mai directe ori mai mascate ale unor lideri.
- toate acestea înseamnă o procedură penală stalinistă;

Pe de altă parte, tactica şi comportamentul Udrei pot influenţa, dacă nu şi intimida, persoane şi chiar instituţii. Gesturile sale *index-nasoale dreapta* arată clar şi un stil mafiot, dar şi o mare degajare comportamentală în situaţii-limită, dobîndită aproape intrauterin.

În aceste condiţii:

DNA, structură independentă, separată de alte compartimente ale Ministerului Public, avînd o mare autoritate între celelalte organisme penale, nu îşi justifică existenţa, independenţa şi autoritatea; nu a existat în facultăţile de drept materia "drept penal anticorupţie", toţi ceilalţi sînt la fel de procurori.

Va să zică, pentru a nu şoca: nu voi striga tare pentru desfiinţarea DNA, ci voi vorbi/scrie normal despre integrarea acestor super-procurori (DNA, DIICOT) într-o structură

normală a Ministerului Public, acesta fiind el însuşi în căutarea identităţii în sistemul constituţional român.

Nu mai vreau luptă anticorupţie

Lupta anticorupţie din România de azi este fix ca lupta de clasă de pe timpuri.

Vă mai amintiţi? Clasa muncitoare, clasă conducătoare, superioară, trebuia să zdrobească burghezia şi chiaburimea. Pentru asta avea instrumente potrivite: legi, tribunale populare, procurori şi securişti, presă dirijată.

Acum avem: legi, DNA, ANI, procurori la ordin, judecători parteneri de nădejde, toate în "cîmpul tactic". Cu precizarea că acestea nu sînt la fiecare nivel, ci mai mult acolo sus, unde sînt cele mai importante personaje. La munca de jos este o majoritate de poliţişti, procurori şi judecători care îşi fac meseria cu normalitate, unii chiar cu dăruire şi patimă pentru dreptate, cît mai pot ei avea asemenea sentimente într-un sistem complet dereglat.

Revenim "sus". Vă amintiţi? Acum nu mulţi ani, un prim-ministru naiv şi un preşedinte mare păpuşar au negociat aprig numirea ca procuror şef în cele două funcţii supreme importante. Au făcut mai întîi un pact de coabitare (ptiu, drace!), apoi, după lungi tîrguieli, şi-au tras fiecare cîte un şef de parchet, crezînd, ambii, că vor avea asigurată imunitatea prin aceste numiri.

Ei bine, le-a ieşit pe nas. Actualmente, ambii, şi ei şi familiile, sînt plini de dosare penale, pornite tocmai de şefa celei mai disputate structuri de parchet. Care şefă, după ce a fost ridicată în slăvi chiar de cei doi, a ajuns o statuie imensă, ranforsată de o opinie publică manipulată intens (cătuşe, justiţie televizată, "hoţii la puşcărie!", dar şi de realitatea cruntă a corupţiei) a fost preluată de instituţii şi ambasade europene şi americane, la care noi ne închinăm ca la Doamne-Doamne, de parcă nu am şti că Mafia s-a născut în Europa şi a emigrat în America.

Faţă de ce am spus/scris pînă aici, să nu aud pe careva spunînd că eu tolerez corupţia, că îi apăr pe corupţi etc.

Nu, eu spun/scriu aşa:

- corupţia este groaznică, generalizată, fiind inclusiv o mafie de stat, transpartinică, şi politică şi extrapolitică;

- "lupta anticorupţie" este mai întîi o lozincă, adică o vorbă umflată, menită să ia faţa unor fraieri; în realitate şi în dos, această "luptă" este politică, partinică, tardivă (voit tardivă), selectivă, de conjunctură;

- în plus, această "luptă" este degeaba. Pentru că, principala problemă fiind aceea a recuperării banilor furaţi, ea este de nerezolvat: în unele cazuri, procurorii nici nu au căutat banii (vezi cazul fratelui...); în majoritatea celorlalte spete, banii nu mai există, fiind îngropaţi în panouri şi cadouri electorale, în vacanţe şi vile pe Coasta de Azur, mai ştiţi voi unde. Mai mult: nu numai că nu se recuperează, dar se toacă alţi bani pentru instituţii create chipurile special pentru recuperare, cu şefi, fonduri, deplasări, tot tacîmul, şi cu rezultate zero. (ba nu zero: e cu minus.)

Soluţia este aşa:

- aruncaţi la tomberon această placă stricată cu lupta (de clasă) anticorupţie; nu mai umblaţi după cai verzi pe pereţi - banii sînt în concedii de lux, în vile pe Riviera şi la Dallas etc.;

- luaţi-o de la zero: **instituiţi transparenţă totală în tot ce înseamnă bani publici**, cu accesul nelimitat al presei şi al întregului popor la informaţii privind salariile, contractele etc., şi atunci mafia va fi blocată;

- nu mai negociaţi numirea procurorilor şefi, a preşedinţilor de instanţe şi a nici unui conducător/director etc., din nici o structură de stat; **lăsaţi toate colectivele să-şi aleagă şefii în mod democratic**; veţi constata astfel dintr-o dată că o mulţime de procurori vor ancheta normal şi neselectiv pe cine trebuie, că judecătorii vor judeca şi vor condamna sau achita nestresaţi, aşa cum reiese din actele dosarului.

PS: Iar cînd mai aveţi ocazia, alegeţi un preşedinte de ţară care să ştie lecţia modestiei, de exemplu să stea într-o singură casă, ca orice om, şi să meargă cu bicicleta în mod natural şi curent, nu numai la demonstraţii pentru presă şi prostime.

Cîte feluri de procurori

Eram în biroul unei colege procuror şi am întrebat-o ceva despre un coleg al ei. Mi-a răspuns aşa: Aa, dar el este la DIICOT. Tonul era în sensul că este cu totul altceva, şi era o timorare vizibilă, adică respectivul nu era un procuror obişnuit, ca toţi ceilalţi.

Deci, era de la DIICOT. Dar, ia gîndiţi-vă, dacă aş fi întrebat despre cineva de la DNA? Aş fi produs colegei un şoc.

DIICOT este o structură de parchet, specializată pe un anumit fel de infracţiuni.

DNA este o super structură, tot de parchet, creată vizibil cu scopul de a speria lumea: politicieni, judecători, prim miniştri - nimic nu-i scapă.

De ce trebuie (trebuie?) să fie trei feluri de procurori, cînd există un singur fel de judecători?

De ce sînt şi salarizări diferite, în afara celor date de gradul instanţei/parchetului şi de vechime?

De ce una din aceste structuri este în atenţia şi în graţia anumitor persoane/ambasade? Reprezintă acele ambasade sisteme statale infailibile?

Eu aş aminti tuturor că Mafia a pornit din Italia şi a cucerit New York-ul, în alianţă cu fratelli ruşi. Mafioţii români sînt mici ucenici.

Soluţia/concluzia mea ar fi aşa:

- parchetele, ca şi instanţele, trebuie să fie structuri unitare;
- procurorii pot fi specializaţi, ca persoane profesionale, dar nu ca structuri;
- ambasadele nu au ce căuta în sediile parchetelor, şefii parchetelor la ambasade nici atîta;
- se pare că există anumiţi ambasadori care ar putea fi în atenţia parchetelor române, ştiţi ceva?

Aşadar, soluţia este un parchet unitar; în cadrul său, fixăm şi specializăm o serie de procurori pe probleme de finanţe internaţionale, offshor-uri, falimentări frauduloase etc.

Chestia este că, în România de azi, un singur bărbat politic are sîngele necesar pentru a milita în direcţia mai sus arătată.

Concurez şi eu, pentru locul doi.

O amintire (penală) drăguţă

Aveam o şedinţă de judecăţi penale.

Pentru cine nu a mai fost într-o sală de judecată, arăt că, în stînga preşedintelui este o scară care coboară în beciul - nu domnesc, ci subsolul instanţei, unde se ţin arestaţii, aduşi pe rînd în sală cînd sînt strigaţi.

În ziua aceea, din "beci" se auzea un zumzet aprins. Cînd s-a strigat cauza, am văzut: erau vreo 4-5 puştoaice, gălăgioase, recalcitrante, chiar agresive. Poliţiştii mi-au spus că au făcut scandal în "beci", inclusiv au smuls un calorifer din perete.

Cînd s-au înghesuit în boxă, eu am abordat comportamentul meu obişnuit (dobîndit după o anumită vechime): normal, degajat, cel puţin aparent, am şi glumit puţin. Şi, dacă într-o primă instanţă "fetele" s-au zburlit şi au boicotat dialogul, în scurt timp am putut purta cu ele o discuţie normală şi utilă cauzei.

Nu ştiu cît de surprinse au fost de atitudinea mea, dar cert este că a fost o şedinţă degajată, cît de degajată poate fi o şedinţă de judecăţi penale, iar în final ne-am despărţit prieteni, cîtă prietenie poate fi în asemenea condiţii.

Face să vă imaginaţi finalul: "Fetele", coborînd sub escortă în beciul nedomnesc, îmi adresau salutări şi bezele, ca de la scara avionului.

PS: Aviz practicanţilor justiţiei penale represive, inamici ai oricărei abordări umane, care cred că toţi cei judecaţi trebuie ţinuţi în lanţuri şi hrăniţi cu praştia printre gratii: poliţişti, judecători, formatori de opinie, şefi de stat.

O amintire penală urîtă

Dacă tot m-am dat la rememorări din sala mea de judecată, să vă spun şi o amintire urîtă.

În faţa mea era un şofer de basculă.

Dimineaţa la ora şapte şi jumătate, după ce băuse un litru şi jumătate de vin (erau şi probe în dosar, dar mi-a spus-o şi cu gura lui) s-a urcat la volanul basculei lui de 12 tone, şi, la o curbă, a ţinut-o drept, încălecînd şi fărîmînd pur şi simplu o maşină mică, dimpreună cu tînărul şofer, lăsînd în urmă o văduvă şi doi orfani.

Eu, judecătorul cauzei, fiind un om normal şi calm, dar şi puţin patetic şi pătimaş uneori, conduceam şedinţa şi mă gîndeam: oare ce mi-ar trebui să ies de la masa mea şi să sar în gîtul acelui dement? Desigur, nu am făcut un asemenea lucru, dar nu pot garanta că am fost chiar atît de calm şi normal în limbaj, încît să nu se vadă că dezaprob faptele acelui cretin (acum sînt mult după acele evenimente, deci pot vorbi/scrie mai slobod).

Din păcate, mai sînt pe lume şi asemenea oameni, şi asemenea întîmplări.

Mai pot să vă spun ce soluţie am dat eu în acel dosar: L-am condamnat pe respectivul la nu ştiu cîţi ani de închisoare cu suspendare, pentru a-l putea obliga să plătească toată viaţa o rentă celor doi copii pe care i-a lăsat orfani. Am făcut ce trebuia sau nu, nu pot spune. Nu v-aş dori să treceţi prin aşa ceva, nici măcar ca judecător.

Despre abuzul (meu) în serviciu cu toată dragostea

Ca judecător, am fost şi eu reclamat de un oarecare, nemulţumit de două hotărîri de-ale mele, mai exact două încheieri de îndreptare a unor sentinţe.

Acuzaţia era pentru abuz în serviciu, evident. (De altfel, mă gîndesc acum, titulatura, denominaţia aceasta practic sugerează, invită pe orice perdant în justiţie sau în alte sisteme şi instituţii să formuleze plîngeri sau denunţuri.)

Procurorul (DNA) primind dosarul, a trecut la treabă, şi, printre altele, a audiat persoana beneficiară a soluţiilor mele, ca să vadă ce şi cum. Înţelegeţi unde bătea acea audiere: logic, să vadă dacă judecătorul a făcut vreo mafie cu beneficiarul, dacă a primit ceva. Omul, de bună credinţă şi pe bune, a zis că nu a avut nici un contact cu judecătorul Moroşanu, că nu s-a văzut cu el decît în sala de judecată. Evident că în sala de judecată nu se poate aranja nimic cu judecătorul, deci, concluzia procurorului a fost no şpagă - no răspundere penală, şi a închis dosarul.

Pe de altă parte, vine curtea constituţională şi spune că **infracţiunea de abuz în serviciu poate fi reţinută numai dacă s-a încălcat o prevedere legală**.

Iar eu, care nu sînt om de ştiinţă, vin cu raţionamentul meu băbesc, pe care l-am cultivat cu obstinaţie, chiar ca judecător, şi spun aşa:

1. Va să zică abuzul există numai dacă învinuitul a încălcat o prevedere legală.

2. Dacă se identifică o asemenea prevedere, evident că acea lege cuprinde şi o sancţiune, căci aşa am învăţat noi la facultatea de drept: o lege fără sancţiune este ca şi cum n-ar fi.

3. Apoi, urmează să analizăm: este sancţiune penală, administrativă, civilă, disciplinară (sau chiar politică, ce ziceţi?).

4. Dacă este penală, e clar că avem o infracţiune distinctă; în cazul de mai sus putea fi, de exemplu, luare de mită.

5. Dar dacă avem o infracţiune de luare de mită, sau alta, care o fi ea, şi o judecăm şi o sancţionăm ca atare, **de ce mai trebuie să o botezăm şi abuz în serviciu**?

CONCLUZIILE celor de mai sus sînt două:

1. Abuzul în serviciu este o infracţiune degeaba introdusă în sistematica legislaţiei penale.

2. Această "infracţiune" a generat ea însăşi abuzuri, fie şi numai din cauza confuziilor pe care le-a indus în teoria şi practica judiciară, mai ales pe fondul isteriei anticorupţie. Eu cunosc şi sînt de acord cu vocea străzii: "Hoţii, la puşcărie!", dar pe bază de infracţiuni bine definite, nu inventate ad-hoc şi susţinute "politic".

Cît privește teama că se vor închide nu știu cîte dosare, eu știam că: a) dintotdeauna toată lumea a luptat pentru degrevarea instanțelor și parchetelor de imensa încărcătură de dosare; b) orice judecător și procuror se bucură să aibă mai puține dosare, evident, nu pentru alt motiv decît ca să poată lucra mai temeinic și mai operativ. S-a schimbat ceva așa repede și nu am prins eu de veste?

PS: N-oi fi eu om de știință, cum am zis, dar voi anexa la prezentul articol două reprere bibliografice:

a) unul, cu un raționament băbesc, extras din comentariile LuJu, probabil autorul fiind tot un jurist:

*"# **justiție independentă** 14 februarie 2017 08:41 +6*
*E foarte simplu și pentru nejuriști. Abuzul în serviciu este dezincriminat în integralitatea sa. Dat fiind faptul că Curtea a statuat că sintagma „în mod defectuos„ va trebui să fie înlocuită cu sintagma „cu încălcarea legii„ pentru ca respectivul articol să fie constituțional, iar Curtea nu are atribuții de legiferare, e clar că **abuzul în serviciu nu mai are obiect**. Cred că au fost cam păcăliți tinerii frumoși și liberi „ce inundă piețele țării, când li s-a spus altceva de către organizatori."*

b) al doilea va face trimitere la un articol al unui mare jurist, Prof. univ. dr. Gheorghe Dobrican, care explică problema în mod magistral, științific, și totuși cu o claritate de cristal, pe înțelesul tuturor: "**Considerații cu privire la modificarea conținutului infracțiunii de abuz în serviciu prin OUG nr. 13/31 ianuarie 2017**." - LuJu, 13 februarie 2017

Magistrați la pușcării

Nu agreez titlurile jurnalistice derutante, deci vă spun din prima despre ce e vorba. E vorba desre faptul că judecătorii și procurorii ar trebui să treacă pe la locuile de detenție, ca că vadă unde și în ce condiții îi trimit pe cei condamnați.

Eram cîndva într-un anturaj cu mai mulți, printre care un vecin care făcuse pușcărie și povestea diferite chestii de pe acolo. Eu ascultam cu interes și puneam diverse întrebări. Omul îmi dădea toate lămuririle, dar la un moment dat m-a întrebat, cumva intrigat: Dar voi, judecătorii, nu știți nimic din toate astea?

Păi, de unde să știm? Noi, în facultate, am învățat codul penal și codul de procedură penală, plus legea de executare a pedepselor. Și le-am aplicat, care cum ne-am priceput mai bine. A trebuit să fie închis unul dintre noi - un procuror - ca să-l auzim apoi spunînd că, dacă știa cum este "înăuntru" nu semna nici un mandat de executare. A mai trebuit să intre în arest preventiv o persoană foarte publică, de la care să aflăm că acolo nu prea se cunoaște demarcația dintre camera de zi și veceu, iar igiena personală a unei femei...

În sfîrșit, am aflat, via Strasbourg - CEDO, că acolo oamenii sînt cîteva zeci într-o cameră și cîte doi în pat, și nu au nici măcar metrii cubi suficienți de aer pentru a respira normal.

Au mai răzbătut în presă informații despre rele tratamente, despre abuzuri, despre mici/mari mafii și acte de corupție...

A pus capac cel mai bogat "intern", care s-a plîns că prețurile de la magazinele din penitenciare sînt teribil de umflate, reflectînd mafia atribuirii acelor spații comerciale.

Despre toate acestea judecătorii și procurorii români nu au nici un habar, pentru că nimeni s-a gîndit că ar avea vreun rost să aibă: nici cei care i-au învățat carte, nici ei înșiși.

Ei bine, este musai ca, urgent, toți procurorii și judecătorii penaliști să facă vizite de lucru în locurile de detenție, provizorie și definitive.

Astfel, vor avea o proiecție reală asupra a ceea ce urmează după măsurile luate de ei, vor gîndi mai aplicat atît dozarea pedepselor, cît și eventualele variante, cum ar fi pedepse alternative și atipice.

Valabil și pentru legiuitori, care s-ar putea gîndi să completeze legislația cu ceva revederi mai aplicate la realitate,

boala României fiind totala lipsă de legătură între "sus" și "jos", între teorie și practică.

Luați-vă gîndul

Se agită lumea justiției penale că cică trebuie să punem accent pe recuperarea furăciunilor. S-a creat sau e pe țeavă și un organ specializat: nu-i scriu numele, pentru că nici nu-l știu; oricum este un nume lung și încîrligat, în buna tradiție românească.

Organul urmează a fi o structură complexă, cu personal, sediu, salarii, și mai ales un buget - adică bani de la guvern, deci întîi să băgăm niște bani, ca să putem scoate acei bani.

Ei bine, băieți, vă spun eu cum e:

Luați-vă gîndul! Acei bani, furați cu ani în urmă, au fost cheltuiți, plasați, offshor-ați și tot ce vreți. Știți cum se duc banii luați pe veresie? Nu știți, pentru că sînteți oameni normali și cinstiți; nu știu nici eu, pentru același motiv. Dar știe tot poporul, și se vede la televizor și pe Internet/Fb etc., cum mafioții se șterg la nas cu euroi, fărîmă mașini străine cum ar sparge o nucă, etc. Și se mai vede pe aceleași canale cum ANAF-ul scoate la vînzare, și chiar vinde, mașini, vile și iahturi, la prețuri de risu/plinsu. Din aceste prețuri, abia s-ar asigura salariile personalului la acea grozavă agenție sau ce-o fi, deci,

revin:

- N-aveți decît să recuperați cîte miliarde vreți din vechile furăciuni, protejate 10-20 de ani de o anticorupție mafiotă;

- soluția reală a problemei este să se ia de la zero, prin asigurarea **TRANSPARENȚEI TUTUROR OPERAȚIUNILOR, CONTRACTELOR, PLĂȚILOR, SALARIZĂRILOR DIN BANI PUBLICI**. Cînd totul va fi la vedere, cu participarea slobodă a presei și a oricăror persoane la toate discuțiile, negocierile și contractările, Mafia va avea preșul tras de sub picioare, marile organe anticorupție vor rămîne fără obiectul muncii, iar ambasadele își vor reveni la funcția lor originară.

Care justiție?

Cînd se vorbește despre justiția din România, în presă și în documentele europene se produc două confuzii:

1. se prezintă activitatea organelor penale ca și cum acestea ar face justiție;

2. se expun dosare "mari", retantissante (tot penale, numai penale); nu se spune nimic, niciodată depre **justiția celor mulți, dosare civile, pentru care milioane de oameni pierd miliarde de zile/om**.

În plus, totul se raportează servil, *yes man,* la **Europa și MCV**.

Opinii GM:

1. Justiția o face Judecătorul. Organele penale, după ce fac ancheta, sînt parte în proces, în contra cu avocatul. **Parchetul nu face Justiție, fie el chiar DNA**. În speță, enormități conceptuale au emis nu numai un jurnalist (nejurist) (CTP: "*Judecătorul trebuie să facă un corp comun cu procurorul în lupta împotriva corupției* "- citat aproximativ, dar ideea este redată corect), ci chiar și Președinta Curții Supreme, care a spus fix același lucru, ca un angajament în fața conducătorilor țării și ai parchetelor - mizeria conceptuală fiind mult mai teribilă cînd vine din partea persoanei care ar avea cea mai mare autoritate formal-juridică - are oare?

2. Lumea presei a indus în public, fără să știe ce face, faptul că justiția înseamnă marile procese: Năstase, Becali, Voiculescu, mai vedeți în prezent. Asta a fost din cauza nevoii de senzațional. Ei bine, eu voi oferi acum presei subiectul cel mai tare: **justiția celor mulți, mărunți, oropsiți, neștiutori, fără bani de taxe sau chiar de autobuz, care pierd milioane de ore/om/zile de viață și de muncă, stînd ca oile la strungă în sălile de judecată pline pînă la refuz, în ședințe care se întind la nesfîrșit, pe ani de zile.**

În plus, cum am început să zic mai sus, profesoara noastră Europa se complace în această eroare: ne apreciază sau ne critică numai pentru activitatea DNA-ANI, își însușește de-a gata lozinci comuniste gen "lupta împotriva corupției", fără a vedea ce mare problemă este accesul la justiție și realizarea justiției pentru milioanele de români.

Cărțile din pușcării

Legiuitorul a avut ideea de a da o şansă celor care pot scrie cărţi ştiinţifice în penitenciar să-şi scurteze timpul pedepsei.

"Băieţii" au prins ideea din zbor şi s-au pus pe scris. Mai mult sau mai puţin ştiinţifice, eu sînt sigur că Gigi Becali este competent în probleme religioase şi bisericeşti, fără mişto, la fel Gică Popescu la fotbal. Cît despre Năstase şi Voiculescu, ei sînt chiar oameni de carte.

Cînd fenomenul s-a cam extins, s-a găsit un MJ care a sărit iute cu ideea să anuleze prevederea respectivă. Adictelea cum să-şi permită ăia să spere să stea mai puţin acolo, cînd scopul justiţiei penale în România este puşcăria cît mai lungă şi nimic altceva? În plus, procurorii au stabilit ferm - ei nu au îndoieli - că respectivele cărţi nu au nivelul ştiinţific cerut de lege. S-au mai constatat şi plagiaturi (mare noutate în România, vă daţi seama!) şi avize ştiinţifice date pe veresie.

Eu, autorul acestor rînduri, şi a doar două cărţi, deocamdată, vă pot spune aşa:

- o carte este un lucru foarte frumos, gingaş, necesar şi util prin însăşi existenţa sa;

- o carte se "scoate" greu: trebuie să o scrii, să o tehnoredactezi, să discuţi cu un editor, cu un tipograf, să plăteşti aceste operaţiuni... Simplul fapt de a reuşi să parcurgi aceste etape din puşcărie înseamnă o serie de performanţe, şi exprimă faptul că te ocupi de ceva bun şi special.

Dacă e ceva plagiat, să sară cel copiat şi să-şi apere drepturile.

Dacă lucrarea nu e suficient de ştiinţifică, s-avem rezon: sînt pline academiile de tratate stupide, plate, preţioase, copiate pe sărite...

În fine, ideea mea este următoarea: nu să se elimine această prevedere, ci să se extindă: să beneficieze de această facilitate nu numai autorii de cărţi ştiinţifice, dar şi autorii oricăror cărţi, şi autorii oricăror lucrări, fie ele ştiinţifice, mentale sau manuale; în puşcării sînt oameni care se pricep la teatru sau cîntă la un instrument; sînt meşteri care pot repara o broască de uşă sau oameni care pot învăţa alfabetul pe cei mai neşcoliţi etc., etc. Toate acestea sînt, dacă nu opere ştiinţifice, în orice caz opere utile altora, iar dacă practicarea lor "înăuntru" ar fi în beneficiul colegilor, de ce nu ar fi şi în profitul legal al prestatorilor?

Am zis bine?

Notă: Articolele de mai jos au fost scrise şi publicate
pe cînd persoana în chestie încă mai era pe funcţie.
Persoana plecînd între timp, unii au răsuflat uşuraţi.
Eu cred că s-au cam grăbit,
şi mai cred că problema este de aceeaşi actualitate:
sistemul este acelaşi, el nu a fost de loc schimbat.

Tovarăşa Stalinskaia

1

"Una dintre cele mai des întâlnite reminiscenţe de gândire comunistă pe care o găsim şi azi în societatea românească este desconsiderarea drepturilor omului şi perpetuarea ideii că acestea pot fi subsidiare în raport cu alte deziderate, cum ar fi lupta împotriva corupţiei. De asemenea, este extrem de îngrijorător şi nesănătos pentru democraţie modul în care ne raportăm la serviciile de informaţii".
(Jud. Dana Gîrbovan)

Acum multe zeci de ani (cochetăria mă cenzurează puţin), în aceeaşi lună martie, a murit tătucul Stalin şi m-am născut eu. Slavă Domnului, nu sînt nici un demn nici un nedemn urmaş al lui, cel puţin aşa cred. Dar este fără dubiu că Marele Conducător are ciracivrednici în sistemul de justiţie românesc. E vorba despre un sistem creat de un fost preşedinte (al cărui nume eu nu îl pronunţ, nici nu îl scriu), secondat de o pleiadă de slugi, care au inventat un monstru judiciar numit DNA, condus, acum ajung la obiectul articolului, de o persoană care îşi merită şi justifică titulatura din susul acestui text.

(Paranteză, apropo: Pariez că Tov Stal este veşnică în funcţie, în sensul că, puneţi sau nu virgulă, cînd va pleca Dânsa, va pleca şi structura-mănuşă pe care o conduce. Din păcate, o previziune citită recent undeva dă pentru asta un termen de vreo 50 de ani.)

(Altă paranteză: Comparaţia cu stalinismul este, evident, exagerată: Stalin şi-a omorît, pur şi simplu, milioane de compatrioţi. Dacă la noi s-ar întîmpla asta, pe bune, ţara ar rămîne goală. Deci la noi, DNA nu omoară direct şi pe bune. Dar metodele, stilul, nu sînt diferite:

arestare fără probe, nici o jenă faţă de represiunea nedreaptă, faţă de reţinerea abuzivă, de lăsarea să moară a unor deţinuţi bolnavi, nu mai zic despre metodele de anchetă. Apropo, din experienţa mea GM, de judecător vă pot evoca relatări de martori care au spus că erau audiaţi cu cătuşele sau pistolul pe masă. Şi vorbim de o epocă în care DNA încă nu era inventată.)

Tovarăşa Stalinskaia
2

Am scris anterior că Stalinskaia română nu îşi chiar omoară "pacienţii"? Cred că m-am cam grăbit, şi am scris prostii. "Justiţia" penalistă română l-a omorît pe Adamescu - cert l-a omorît. "Justiţia" penală română l-a umilit pe Mencinicopschi, victimă colaterală într-un proces cert politic. "Justiţia" penală română l-a tîrît la dubă pe un preşedinte de CJ, ca pe porc la tăiere. "Justiţia" penală română l-a luat de acasă pe Gigi Becali, cu o armată de mascaţi, la ora 6 dimineaţa, în halat şi papuci, fără citaţie anterioară, şi fără vreun indiciu că ar fi agresiv, că s-ar sustrage sau ar fi violent. Aceeaşi justiţie penalistă română pur şi simplu năvăleşte cu mascaţii la adrese greşite şi sparge uşile unor bătrîne inocente.

Se poate muri pe bune din asemenea evenimente, dar se poate "muri" social, politic, profesional... Oricum nu e bine. Indiferent despre ce faptă penală şi despre ce persoană "penală" vorbim, **scopul justiţiei penale este restabilirea normalităţii sociale**: recuperarea prejudiciului material, dacă a fost, recuperarea socială a persoanei care a greşit. Dacă recuperarea materială este de multe ori imposibilă, banii "furaţi" fiind tocaţi în concedii de lux, aventuri galante sau campanii electorale, vedeţi domniile voastre în activitatea "organelor" vreo urmă de intenţie umanitară sau educativă?

Nici eu. Stalin ştia una şi bună: cine nu e cu noi trebuie dat pe mîna procurorului, procurorul scrie acolo ce vrea el, iar judecătorul nu are prea multe de adăugat.

Tovarăşa Stalinskaia este perfect mulată pe asemenea concepţie. Şi, la bilanţuri şi în interviuri, se laudă tare cu un procent de numai 10%, deşi unii spun că ar fi 13-15% (achitări, despre achitări este vorba) şi că aceste procente ar fi onorabile.

Eroare imensă: numai unu la sută achitări dacă ar fi, ar fi o crimă; 10 la sută înseamnă un cataclism judiciar. Normalul este zero, omeni buni, zero achitări, şi este perfect posibil. Cu minima condiţie ca procurorul care instrumentează dosarul să gîndească la fel ca judecătorul pregătit în egală măsură şi în deplină serenitate şi să condamne, şi să achite. **Să achite cînd are cea mai mică îndoială asupra vinovăţiei.**

Aşa ar fi normal. Dar nu prea e posibil în sistemul stalinskaian.

Tovarăşa Stalinskaia
3

Eu sînt un om normal şi cu frică de lege. Adică avînd respectul tuturor legilor, reglementărilor şi normalităţilor legale şi sociale din ţara asta.

(Exemplu - argument: Judecător eu jumătate de viaţă, ori de cîte ori am trecut pe stradă pe lîngă o patrulă de poliţie, parcă m-am făcut mai mic, mai atent şi mai cuminte decît eram, ştiind că acei funcţionari mă pot opri, legitima sau întreba ceva.)

În cercul meu de rude, colegi, prieteni, colaboratori sau simple cunoştinţe, toţi sînt oameni normali, cu respectul legii şi cu frică de Dumnezeu. Am în telefon 1200 de numere, am pe Fb cred că vreo 4000 de prieteni, din aceştia unii sînt persoane cu funcţii în justiţie, structuri judeţene, parlament etc., dar **nu pot pune degetul pe unul dintre ei şi să spun despre el că este corupt, mafiot, puşcăriabil**.

Va să zică, unde bate ideea mea: Bate în sensul că omul s-a născut normal, corect şi cinstit, că marea majoritate aşa sînt, iar răii, necinstiţii, hoţii, puşcăriabilii sînt excepţiile excepţiilor.

Şi-atunci, de unde dracu, Doamne iartă-mă, ideea Doamnei Stalinskaia, de creaţie şi inspiraţiune băsisto-macovistă, care ne consideră invers: ne prezumă pe toţi hoţi, necinstiţi, puşcăriabili. Şi, aşa fiind, ne pune cătuşe, ne scoate la televizor, ne reţine cît are voie, ne propune la arestare, obţine şi acordul unor judecători "cuminţi", şi fandaxia-i gata.

Aici şi acum intervine o chestiune analizată de maestrul Cristoiu: DNA-Stalinskaia raportează mereu, la fiecare bilanţ anual, tot mai mulţi arestaţi, condamnaţi, din cele mai

înalte sfere - că doar nu sînt în fiecare trimestru referendumuri de analizat pe capota maşinilor. Niciodată nu va putea da înapoi (bilanţul) - cum să scadă activitatea unui organ atît de important?

Dar, zic eu acum, ceea ce maestrul nu a spus: Ceva care tot creşte, şi tot creşte, adică se umflă, şi se tot umflă, ştiţi cum sfîrşeşte, nu? E simplu:

PLESNEŞTE!

Daţi un pronostic: Cînd, cum, cu ce efecte?

Tovarăşa Stalinskaia
4

Probleme şi soluţii:

1. Pentru organizare: De ce în România sînt trei feluri de parchete? (două fiind structuri subordonate parchetului General, din care unul a luat-o razna, iar şeful se teme de subtaltern.)

Normal este să fie un singur fel de parchet şi de procurori, specializaţi în felurite feluri de infracţiuni: găinării, omoruri, finanţe-bănci şi ce-o mai fi. Specializarea este absolut necesară, ca şi la medici, ca şi la avocaţi.

2. Pentru anticorupţia internă: Pînă la aspecte penale ori disciplinare, în orice parchet (evident, am propus asta şi pentru justiţie) **adunarea generală**, întrunită lunar sau de cîte ori este nevoie, să se constituie în:

- **colegiu profesional**, care să analizeze imperfecţiunile din activitatea curentă a unor procurori;
- **consiliu de onoare**, care să discute abaterile grave şi vizibile ale magistraţilor de la lege, cu aspecte etice sau penale.

(Povestea un scriitor interbelic despre un ministru al armatei, care, făcînd inspecţii la unele cazarme, la plecare îi spunea cîte unui comandant: Ai pistol? Foloseşte-l. Iar în urmă, cîte un comandat "pătat" chiar se împuşca.) Procurorii şi judecătorii nu au pistol în dotare. Dar unii dintre ei ar putea beneficia de o atare sugestie, în sensul demisiei. Discreţia acţiunii ar scuti justiţia de multe pete şi de multe procente de scădere a încrederii.

3. În fine, pentru normalitate şi democraţie, soluţia supremă: conducătorii parchetelor de orice nivel (ca şi ai instanţelor) **să fie aleşi de colectiv. Este singura măsură care poate să convingă poporul cum că politicul chiar şi-a luat mîna de pe justiţie**. Tot ce citiţi şi auziţi despre desemnarea obiectivă, concursuri, lege, - este o vrăjeală. Toţi liderii politici care au ameţit naţia cu asemenea snoave, iar în realitate au negociat care ce şefi de parchete să numească (vezi celebrele negocieri Băsescu - Ponta) au luat-o în barbă cu graţie. Au crezut că şi-au pus acolo omul lor - dar omul lor i-a umplut de dosare cînd roata mică a istoriei s-a întors.

Încă o dată voi repeta apăsat: **normalitatea în democraţie înseamnăalegeri**. Dar nu am mare speranţă să fiu ascultat; dacă nici liderii de partid nu sînt toţi desemnaţi prin alegeri, ce să vorbesc eu în structurile statale?

Totuşi, spun şi sper.

PS: Exerciţiu de imaginaţie: Compuneţi în minte o adunare generală, pe bune, în care Tovarăşa Stalinskaia ar candida pentru un nou mandat, şi-ar expune realizările ştiinţifice (diploma de absolvire, teza de doctorat) apoi numărul de dosare lucrate personal sau numai avizate ca şef (achitări, condamnări - procente). În fine, dezbaterile şi votul. Ce ziceţi, cum ar fi?

Tovarăşa Stalinskaia
5

Tovarăşa Stalinskaia are ciraci, ucenici, emuli, după chipul şi asemănarea şi stilul Dânsei.

La un parchet de judecătorie mică erau cîndva doi procurori, soţi, ea fost judecător. După o perioadă de relaţii profesionale şi chiar umane normale între aceştia şi instanţa pe

lîngă care activau, cei doi au luat-o razna - mai mult el, se pare dirijat de ea. Supărat pe preşedintele instanţei, el a intrat în biroul acestuia şi a urlat cît a putut că nu se lasă pînă nu îl bagă în puşcărie.

A încropit un dosar unui expert silvic, l-a "agăţat" cumva în el şi pe judecătorul preşedinte, şi a declinat la DNA.

Acerut de la acea instanţă copii după zeci şi sute de dosare. Ca să-şi atingă scopul, a făcut tot felul de presiuni, avînd sprijin inclusiv la conducerea curţii de apel, unde aveau ambii trecere.

A aplicat acelui preşedinte amendă 5.000 de lei.

A aplicat şi următorului preşedinte aceeaşi chestie.

A tratat şi pe preşedinta Tribunalului la fel.

Nu a scăpat nici şeful poliţiei locale.

O doamnă poliţist care nu s-a prezentat "la secundă" la ordinul lui a primit o amendă cît salariul pe două luni.

Întreba pe toată lumea dacă şi cît i-a dat şpagă preşedintelui instanţei.

Cînd avea un semnal în sensul că preşedintele cel mic are vreo relaţie normală cu cineva din personalul instanţei, a doua zi instrumenta un dosar acelei persoane.

Aşa s-a ajuns ca aproape toate grefierele să aibă un dosar penal.

Culmea dosarului penal a fost atinsă cînd păzitorul veceului de la instanţă, un personaj de supremă naivitate, a găsit în curte un cartuş, pe care l-a predat jandarmului de la poartă. Ei bine, domnul procuror i-a tocmit o inculpare cu tot tacîmul pentru nerespectarea regimului armelor şi muniţiilor. (Asta pentru că acel naiv era tolerat de preşedinte şi de grefiere.)

Ca idee de comportament, la întîlnirea în trafic cu unul sau altul din cei vizaţi, domnul procuror practica semnul acela american cu degetul mijlociu.

Între timp, ambii soţi procurori vorbeau foarte convinşi despre deontologie - subiectul lor principal, tratat cu toată morga.

Colectivul parchetului fiind foarte mic, iar ei avînd majoritatea în colegiul de conducere, îşi terorizau şi colegii. Pînă s-a găsit un prim procuror care, sătul de toate aceste prostii, enormităţi şi abuzuri, pur şi simplu i-a rezolvat: trecînd peste toate mafiile şi protecţiile, a făcut ce trebuie, iar cei doi au fost scoşi pe făraş din sistem. Vă închipuiţi că nu a fost uşor.

Două precizări importante:

- în afară de faptul că presa era plină de prostiile celor doi, se ştie din sursă sigură că ei au fost monitorizaţi de organele de informaţii; de aceea revin la ceea ce am scris cîndva în sensul că "SRI e bun";

- apropo de DNA, cei doi erau aspiranţi la această structură, unde voiau să-şi cîştige locul oferind ca inculpat "un peşte mare", de exemplu un judecător, sau chiar mai mulţi.

În fine, sistemul a scăpat de cei doi. Şi, după cum vedeţi, "curăţenia" a început din interior. Fără acel prim procuror cu sînge în el, cei doi ar fi terorizat şi astăzi comunitatea şi pe toată lumea.

Dar sînt semnale puternice că asemenea specimene încă bîntuie în sistem - presa relatează despre tot felul de "portocale" şi de "zdrenţe", pe care Tovarăşa Stalinskaia îi cultivă şi îi apreciază.

Încă o dată: curăţenia nu poate veni decît din interior. Din exterior şi "de sus" - nici o şansă.

Demisia DNA

Demisia ori demiterea baschetbalistei nu ajută cu nimic.

În sistemul actual, e foarte posibil ca în locul ei să vină o persoană idem, plus/minus, cu ceva nuanţe.

De ce? Foarte simplu: pentru că, în sistemul actual, înlocuitorul ar fi tot rodul unei negocieri, nu numai între preşedinte şi prim-ministru, cum a fost ante, ci a unei tîrguieli mult mai complexe, acum fiind implicaţi: primul secretar Dragnea, SRI, CSM, ambasade şi chiar preşedinţi euro-atlantici. Adică toţi cei care, dinăuntru şi dinafară, apără de zor independenţa justiţiei.

Şi-atunci, care e soluţia, domnu Geo?

Am zis mai zilele trecute, repetînd ceea ce tot spun şi scriu de ani buni, că în toate structurile justiţiei, ca şi în altele, **se impune a se institui sistemul alegerii conducătorilor de către colectiv, ca şi autoreglarea în adunările generale a chestiunilor profesionale şi deontologice**.

Ei bine, singur mă corectez, la modul cel mai sever: în cazul DNA această soluţie nu este suficientă.

DNA a fost croită din start, ori a devenit în cel mai scurt timp, o structură politică, politizată, stalinistă, represivă - mai vreţi? mai puneţi de la voi orice epitet, tot ce e mai rău. A nenorocit oameni, a distrus familii, a tulburat grav activitatea în economie, administraţie şi chiar în politică. A tulburat grav, foarte grav şi greu remediabil într-un termen onest, încrederea în justiţie, însăşi lozinca "DNA/Să vină să vă ia!" împingînd România într-o isterie a celor care vor "sînge", linşaje ca în Far-West, eventual execuţii tip "procesul" Ceauşeştilor.

Şi mai e ceva: acest sistem politico-judiciar de-a dreptul mafiot - să nu ezităm a pronunţa cuvintele adecvate - s-a constituit într-o mare bătaie de joc la adresa tuturor procurorilor - o profesie atît de respectabilă şi de importantă.

Şi-atunci?

Soluţia este foarte simplă, deşi nu-mi fac iluzii că va fi simplu de aplicat.

Un organism atît de nociv şi de criminal trebuie desfiinţat. Mai întîi pentru simplul motiv că nu e normal să existe trei feluri de procurori, cum nu există trei feluri de judecători. Trebuie să fie un singur fel de procurori, departajaţi doar pe grade de jurisdicţie, şi, foarte important, specializaţi pe materii cum ar fi infracţiunile bancare, financiare, spălarea de bani şi altele.

Să redăm societăţii NORMALITATEA, încrederea şi prezumţiile elementare.

Toate acestea nu sînt posibile atîta timp cît şefii justiţiei sînt desemnaţi prin "negocieri" de către un şef de partid condamnat (chiar dacă abuziv, prin presiune DNA), un prim ministru de conjunctură, un ministru al justiţiei "conferenţiar" şi mai ales un preşedinte timorat, timorabil şi puşcăriabil.

Mai la concret, măsuri:

- Parlamentul să ia "la mînă" toată pleava de ordonanţe care au nenorocit ţara, iar cînd ajunge la ordonanţa DNA să o respingă scurt (ce să fac, dau şi eu indicaţii parlamentului, cum a dat marele preşedinte, în prima zi de mandat);
- Printr-o lege de trei fraze să se instituie sistemul democratic de ALEGERE a conducătorilor din toate structurile de parchete şi justiţie de către colectivele respective;
- serviciile de *intelligence* să fie dirijate fain-frumos să-şi vadă de treaba lor;
- ambasadele şi preşedinţiile europene şi transatlantice să fie informate cu toată gentileţea diplomatică despre faptul că Mafia s-a născut în Italia, a traversat Europa, apoi Atlanticul, unde a cucerit America şi a joncţionat cu Mafia rusă, în sfîrşit, că România este un stat de drept care îşi rezolvă problemele la fel de uşor sau de greu ca toate celelalte.

În aceste condiţii, demisia/demiterea baschetbalistei nici nu mai prezintă vreo importanţă. ***Pigmeii, oricît ar fi de masivi şi de agresivi, se rătăcesc în praful stelar al istoriei.***

Judecător
Gheorghe MOROŞANU
Asociaţia "Mica Europă"
Fundaţia Speranţa 96
Cine mai semnează? Partide politice? ONG-uri? Ambasade? Parteneri media? Patroni de firme neaoş româneşti? De ce nu şi firme străine, multinaţionale?

MANIFEST
PENTRU LEGE ŞI JUSTIŢIE

Notă GM: Ideile de mai jos sînt prezentate ca simple note, nestructurate, nesistematizate, pentru că nu sînt texte de lege, nici nu au pretenţia infailibilităţii: sînt idei pentru o dezbatere naţională

Constituţia:

Transparenţa să fie maximă în toate domeniile, accesul presei nelimitat.

- să nu mai permită preşedintelui ţării să aibă partidul **MEU,** guvernul **MEU**; singura soluţie reală ar fi ca toţi aspiranţii la preşedinţie să candideze ca independenţi;

- CSM să fie al judecătorilor, şi să fie alcătuit în majoritate din societatea civilă;**procurorii să fie un corp respectabil**, cu statut separat, dar în deplină egalitate de tratament cu avocaţii.

Ş. a.

Alegeri:

Justiţia română va fi cu adevărat independentă cînd colectivele de judecători şi procurori vor fi lăsate să-şi aleagă singure conducătorii - preşedinţi şi prim-procurori - la toate nivelurile. Valabil şi pentru alte domenii de stat: şcoli, spitale, biblioteci, teatre etc.

Anticorupţia nu trebuie să fie o "luptă"; trebuie să fie o revenire la normalitate.

Normalitateînseamnă în primul rînd **transparenţă** deplină, adică accesul nelimitat al publicului, al presei şi al societăţii civile la toate actele şi acţiunile care implică bani publici: contracte, salarii, investiţii etc.

Justiţia română de astăzi înseamnă nu numai birocraţie exacerbată şi formalism înnebunitor şi idiot; înseamnă:

- bătaie de joc
- indolenţă

- indiferență
- atentat la timpul și viața cetățenilor țării
- crimă.

Justiția să fie înfăptuită pentru oameni, nu pentru oameni politici.

Personajele centrale ale actului de justițiesînt**justițiabilul** și **judecătorul**.

Misiunea judecătorului este să rezolve probleme umane, disfuncționalități din societate, nu să aplice texte, excepții și formule sacramentale.

Știința dreptului se practică în întîlniri profesionale, în conferințe, cursuri, reviste și cărți de drept. **În sala de judecată și în hotărîrile judecătorești limbajul trebuie să fie pe înțelesul tuturor.**

Învățămîntul juridic să fie introdus din primii ani de școală: toți copiii și tinerii să primească noțiuni de bază privind: drepturile elementare ale omului, **egalitatea cetățeanului cu statul în toate procedurile**, titulatura și competența organelor de jurisdicție, drepturi constituționale și CEDO.

Textele hotărîrilor judecătorești să fie scurte, logice, clare. Juriștii, ca și politicienii, lucrează cu cuvinte, vorbite șiscrise. **Scrisul se învață**. Exemple, modele: Rebreanu, Creangă, Flaubert, Stendhal, codul civil napoleonian, fostul cod civil român, dar și cursurile de jurnalistică elementară.

(Anti-model, enormitate, caz concret: O decizie de anulare a cererii pentru netimbrare - 16 pagini compacte, scris mărunt. O țin la dispoziția cui vrea să o vadă.)

- ***nimeni să nu poată fi adus cu mandat decît dacă, legal citat, a refuzat să se prezinte;***
- ***cătușele să fie folosite numai în cazuri extreme, pentru persoane violente, prinse în flagrant;***
- **actele din dosarul penal care transpar în presă să fie declarate nule;**
- imunitatea parlamentarilor, a președintelui și a miniștrilor să fie deplină pentru activități administrative și declarații politice; parchetele nu anchetează acte, acțiuni și declarații politice și administrative și legislative;
- să se instituie**transparență deplină** **și accestul nelimitat al presei, al societății civile și al oricărui cetățean, (fără a trebui să justifice un interes), la toate datele, întrunirile, contractele, documentele în cadrul cărora este vorba despre bani publici**;
- ședințele de judecată să fie publice, putînd fi transmise live de orice postradio/TV; **judecătorul care este stresat de jurnaliști și de reflectoare nu este apt pentru a exercita această funcție**;

- răspunderea penală a judecătorilor şi procurorilor pentru fapte comise în exercițiul funcției cu rea credință sau/şi grava neglijență dovedite: **acţiunea în regres a statului este obligatorie; sancţiuni penale pentru persoana care are obligaţia acestei acţiuni în regres şi nu o promovează;**

Judecătorul trebuie să gîndească liber, degajat, original. (Orice om este original - numai sistemele totalitare şi birocratice vor să ne uniformizeze.) Cel care nu are şi nu îşi asumă această libertate, nu are ce căuta în justiție.

Justiția este parte a sistemului democratic. Democrația înseamnă **alegerea** conducătorilor de către colectivele respective. Şefii din justiție - preşedinți şi primi procurori, **de la toate nivelurile**! trebuie să fie aleşi de către colectivele respective.

Valabil pentru toate domeniile - de ex. directorii de şcoli, de spitale etc.

Există **erori profesionale** ale judecătorilor şi procurorilor?

Să le identifice şi să le pună în discuție chiar colectivele respective, prin **Colegiul profesional**, întrunit în **adunarea generală.**

Există**judecători şi procurori corupți?**

Să-i arate şi să-i pună în discuție chiar colectivele respective, prin **Consiliul de onoare**, întrunit în **adunarea generală.**

Ambele, colegiu/consiliu, **cu participarea publicului, evident şi a presei, şi a oricui. Adică a societății civile reale.** Dacă adunarea generală consideră că sînt fapte grave, să sesizeze CSM, sau Parchet, sau ce crede.

Reforma justiției se va încheia cu adevărat în România cînd nimeni nu va mai spune judecătorilor "Să trăiți, dom' procuror!"

Coduri - dezastru

Codul civil nu este specialitatea mea.

Despre codurile penale toată țara a aflat că sînt dezastruoase, fiind taxate ca neconstituționale în sute de articole.

Marele monstru este Codul de procedură civilă, iar aici chiar am deplină expertiză, ca un practician de zeci de ani pe procedura fostă, şi consilier juridic pe comercial (civil) în cei opt ani de pensie. Sînt zeci şi sute de exemple pe care le-am dat în această carte.

Singura soluție este revenirea de urgență (chiar prin ordonanță de urgență, deşi am declarat că urăsc aceste reglementări) la fostul cod.

Degrevarea instanţelor de încărcătura de dosare

Avem la îndemînă o grămadă de soluţii simple, pe care nu le vede nimeni:

- comisii de judecată
- restructurarea textelor - hotărîri, încheieri etc., mai pe scurt
- mediatori angajaţi la instanţe
- eliminarea cauzelor necontencioase, cum ar fi:
  - acţiuni în constatare şi perfectare - la notari;
  - tutele/curatele: la primării;
- cauze degeaba: taxe de mediu etc.
- plîngerile contravenţionale să fie analizate în primă instanţă de şefii organului constatator;
- judecător de serviciu - eliminarea procedurii prealabile scrise;
  - mai vezi

Judecătorul de serviciu - instituţie de reinstituit

Dintr-o fariseică problemă de imparţialitate, birocraţii justiţiei au tăiat orice legătură între justiţiabil şi judecător. Se impune de urgenţă reinstituirea funcţiei de judecător de serviciu; el să dea petentului toate lămuririle, să-i dirijeze toate corecturile posibile. Se fie secondat de persoana responsabilă cu repartizarea aleatorie a dosarelor, pentru a-i fixa pe loc primul termen de judecată. Şi mediator. Şi grefier. Şi computer-copiator etc.

Imensa stufoşenie legislativă

- dictatura ordonanţelor

- vorba lui Creangă: scrie lung, pentru că nu poate scrie scurt;
- disperarea dată de ineficienţa managerială a (prim)-miniştrilor şi parlamentului (vezi Codul fiscal, modificat în prostie, de sute de ori);
- boala reglementărilor de aplicare;
- ordonanţele guvernamentale reprezintă un abuz clar, prin folosirea în exces, şi un abuz de drept, prin depăşirea competenţelor date de Constituţie.

Lipseşte un Justinian, sau măcar un Napoleon.

Legea presei:

E necesară o lege a presei, dar nu ca să limiteze accesul şi libertatea, ci pentru a consacra o libertate maximă şi un acces nelimitat al presei şi al oricărui cetăţean la tot ce înseamnă informaţie publică, ba chiar şi un sprijin financiar şi facilităţi fiscale din partea statului.

Apropo, *uncle Sam*, în loc să susţină cauze şi persoane cu probleme, ar fi bine să ne ofere lecţia primului amendament.

Executorii judecătoreşti - la dispoziţia instanţelor

Acum sînt privatizaţi, independenţi, excesiv birocratizaţi, ineficienţi. Trebuie să revină la dispoziţia instanţelor, altfel, hotărîrile noastre rămîn nişte glume slabe.

Executarea pedepselor, degrevarea puşcăriilor, pedepse atipice:

Sînt soluţii simple:

- toţi condamnaţii neviolenţi să-şi plătească paguba, să-şi răscumpere zilele de puşcărie cu bani, şi să plece acasă;

- cei care nu pot plăti, să lucreze la salubritate şi pe şantierele patriei, pe vechiul sistem "la locul de muncă".

Ministrul Justiţiei trebuie să fie un (fost) judecător activ, care cunoaşte sistemul din interior şi de la bază. Variantă: **Ministru politic**, secondat de un secretar de stat judecător practician care să aibă misiunea de a ţine permanent legătura cu instanţele, dar să ia şi pulsul doleanţelor masei de justiţiabili.

Justiţia în domeniul economic:

- recunoaşterea dreptului comercial, ca ramură distinctă, prin elaborarea unui Cod comercial;
- reinstituirea celerităţii prin lege, în cauzele comerciale;
- simplificarea procedurii falimentului;
- interdicţia expresă a faliţilor de a reînfiinţa firme cu titulatura puţin schimbată, sub numele unor rude;

ANTICORUPŢIE - DNA

Nu ne luptăm cu o instituţie, cu atît mai puţin cu o persoană.

"Lupta", "lupta de clasă" sînt invenţii şi obsesii ale regimurilor totalitare.

Procurorii nu pot fi de trei feluri - cum nici judecătorii nu sînt de mai multe feluri. Procurorii trebuie să fie un singur corp, respectabil, fără neapărat a timora, într-un singur organ, departajaţi pe trepte de jurisdicţie/vechime, ca şi judecătorii, şi **specializaţi**: infracţiuni cu violenţă, "gulere albe", infracţiuni financiare etc.

- adevărata societate civilă
se bazează pe voluntariat
şi pe inocenţa
activiştilor.

Cu aceşti voluntari inocenţi se poate reforma societatea românească. Dar cu minima condiţie a respectării principiilor privind transparenţa democratică a tuturor deciziilor din stat.

În fine, ambasadele să fie atenţionate, cu toată gentileţea diplomatică, şă-şi vadă de treaba lor, astfel:

- Mafia s-a născut în Italia şi a cucerit America, în frăţie cu mafia Rusă.

Final - Speranţa:

1. **Speranţa mea este la judecători**, dar şi la toţi juriştii: procurori, avocaţi, consilieri juridici, grefieri.

Judecători:

- nu vă lăsaţi "coordonaţi" de nimeni.
- gîndiţi cu capul vostru;
- scrieţi cu cuvintele voastre, nu ale procurorilor, nu ale inspectorilor judiciari.

2. **Speranţa mea este la societatea civilă**, dar nu la ONG-işti finanţaţi, ci la adevăraţii voluntari, activişti ai societăţii civile, idealişti.

Activiştii societăţii civile nu pot fi decît voluntari şi idealişti.

3. Ultima şi adevărata speranţă s-ar putea să fie la **studenţii de la drept**, dacă vor fi învăţaţi să fie **umani şi raţionali**, nu formalişti şi partinic-politici.

Totuşi, PS: Nu cumva Parlamentul ar trebui să facă tot ce nu s-a făcut?

MANIFEST
PENTRU LEGE ŞI JUSTIŢIE

(scurt)

Constituţia:

Preşedinte a-politic: imunitate strict politică; transparenţă totală, libertatea presei; procurorii - avocaţii statului; CSM - al judectorilor, cu majoritate din societatea civilă.

Independenţa justiţiei

1. **Alegerea tuturor şefilor** de către colectivele respective.
2. **Organisme de autoreglementare** în adunările generale, cu participarea publicului: **colegii profesionale** şi **consilii de onoare**.

Anticorupţia

Prevenţie, prin **transparentizarea** tuturor activităţilor şi actelor care implică bani publici şi venituri publice.

Un singur fel de procurori, departajaţi pe specializări şi grade de instanţă.

- **Legea presei:** legea accesului nelimitat al presei peste tot;
- Cătuşele - numai în cazuri flagrante, cu făptuitori violenţi;
- Filmarea (TV, în direct) a tuturor şedinţelor de judecată.

Experţi independenţi în dosarele parchetelor

Reforma justiţiei "la bază":

- Toate cele 4 coduri "noi" sînt dezastruoase prin formalism şi neconstituţionalitate; se impune revenirea urgentă la vechile coduri, apoi rediscutarea necesităţii altor coduri, în societatea civilă şi judiciară;

- Justiția - pe înțelesul oamenilor;
- Degrevarea instanțelor de încărcătura de dosare şi de cauze necontencioase;
- Eliminarea hîrtiilor şi a textelor inutile din dosare;
- Reinstituirea **judecătorului de serviciu.**
- Plata taxelor de timbru la fiecare instanță;
- Restructurarea legislației pe total: pentru fiecare domeniu, o lege scurtă, clară şi suficientă fără reglementări de aplicare;
- Restructurarea şi reorganizarea CSM: organism **al judecătorilor, cu majoritate din membri ai societății civile**, care să trateze strict probleme ale carierei şi deontologiei judecătorilor; toate celelalte atribuțiuni să fie "coborîte" la nivelul instanțelor;

Justiția penală: pedepse atipice, degrevarea penitenciarelor: toți condamnații nonviolenți, la muncă în semi-liber; răscumpărarea zilelor de închisoare prin bani;

Revenirea la legislația comercială, cu celeritate maximă a procedurilor.

Scrisoare deschisă a unui judecător român către ambasadori şi şefi de state europeni şi euro-atlantici -

Dacă nu aveam şansa şi imensa fericire de a mă fi născut român, aş fi vrut să fiu american şi să vorbesc limba franceză.

"American" sînt cît pot: idealul meu este şeriful din filmul "Rio Bravo" şi actorul care-l joacă.

Limba franceză o vorbesc şi prin somn, chiar dacă nu perfect, bucurîndu-mă de toate finețurile ei, cît le pot pătrunde.

Democrația americană şi diplomația franceză sînt valorile pe care le apreciez la superlativ.

Apreciez la fel de mult valorile europene şi euroatlantice, în măsura în care ele nu ne pun în contradicție artificială cu alte modele de civilizație.

Cît priveşte "lupta anticorupție", trebuie să vă spun aşa:

Corupția există dintotdeauna şi peste tot.

Mafia s-a născut în Italia, a marcat teritoriul francez şi Europa, apoi a trecut în America, unde a joncționat cu mafia rusă.

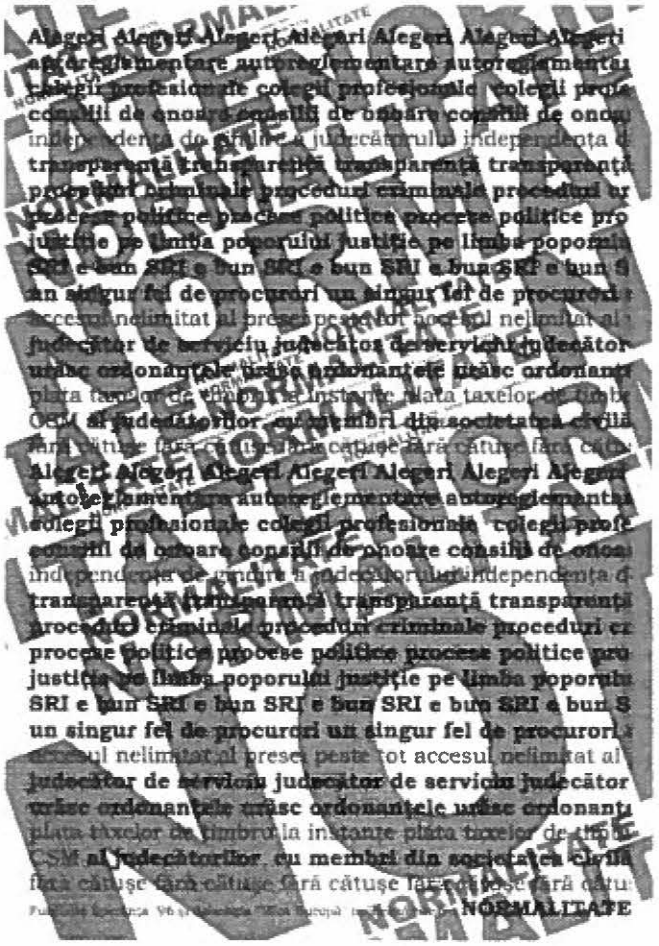
Aşadar, doamnelor şi domnilor ambasadori şi preşedinți, cu toată gentilețea, aveți destulă treabă cu mafia şi corupții dv.

În plus, sîntem țări independente, iar ambasadorii au altă misiune decît să dea lecții şi directive guvernelor pe lîngă care sînt acreditați.

Desigur, putem colabora şi pe acest plan: există destule dosare comune româno-euro-atlantice, chiar de mare răsunet, încă nefinalizate.

Cu tot respectul, şi afirmînd încă o dată că nu aş permite nimănui să pună la îndoială stima şi considerația mea (şi a tuturor românilor, cred eu) față de țările şi popoarele Dumneavoastră!

Judecător Gheorghe MOROŞANU
Preşedinte Asociația "Mica Europă"
Vicepreşedinte Fundația "Speranța 96"
Tel.
Email:
Fb.: Geo Moroşanu

CUPRINS

Pag.

O stafie bîntuie prin justiţia română:
stafia normalităţii 5

1. Despre justiţie, în general 7

Două maxime despre justiţie 8
Capitalism sălbatic - justiţie idem 9
Dublă dramă naţională: autostrăzile şi justiţia 10
Extemporale CSM 11
Curtea Constituţională - instanţă supremă? 12
Al cui este ministrul justiţiei? 14
Şi încă: Al cui este ministrul justiţiei? Al cui ar trebui să fie? Cu ce se ocupă? Cu ce ar trebui să se ocupe? 15
Lăsaţi-mă dracului, cu SIPA voastră. Justiţia are multe alte probleme 18

2. Învăţămîntul juridic şi presa de profil 21

Învăţămîntul juridic elementar şi profesionist 22
Selecţia personalului în justiţie 23
Două din problemele justiţiei 24
1. Cine îi învaţă/dezvaţă pe judecători limba română? De ce? 24
2. Domnul ministru nu are nici o idee despre problemele cu care se confruntă justiţia celor mulţi 26
Coţofana umilită sau Pătratul ilogic al jurnaliştilor 27
7 tîmpenii jurnalistico-juridice 30

3. Proceduri stupide, birocratice, antiumane 33

Justiţie criminală 34
Justiţia română este administrată de nişte tîmpiţi 35
Două gugumănii procedurale 36
1. T0 (Te Zero)
2. Anularea cererii.
Accesul la dosar 38
Falimentul de 13 ani 39
Fleacuri. Fleacuri? (1) 40
Fleacuri. Fleacuri? (2) 42
Fleacuri. Fleacuri? (3) 43
Gazeta de perete 44
Cît putem fi de idioţi? 45
Ne-încrderea în justiţie - cea mai mare problemă 46
Cea mai mare problemă 47

4. Independenţa judecătorilor. Liberalismul în gîndire, acţiune şi profesii liberale. Şi medierea 49

Două lozinci comuniste 50
1. Lupta contra corupţiei. 50
2 . Independenţa justiţiei 51
Imparţialitatea judecătorului 52
Independenţa justiţiei - o vrăjeală a unor şmecheri 53
Musai cu executare? 54
Nici să boscorodim? 55
Medierea judiciară şi medierea prezidenţială - două perfecte rateuri 57
I. Medierea judiciară. 57
II. Medierea prezidenţială 59
Avocatura - profesie liberală? 61

5. Politicul în justiţie 63

Primele Iohannis 64
În România totul este antiliberal şi neconstituţional. Şi nedemocratic 65
SRI e bun 66
Concursuri degeaba, care costă imens 67
Cineva trebuie s-o spună!69

6. Corupţie, anticorupţie, DNA, variante, soluţii 71

Udrea şi vitejia dna72

Nu mai vreau luptă anticorupție 73
Cîte feluri de procurori 75
O amintire (penală) drăguță76
O amintire penală urîtă77
Despre abuzul (meu) în serviciu cu toată dragostea78
Magistrați la pușcării 80
Luați-vă gîndul 81
Care justiție? 82
Cărțile din pușcării 83
Tovarășa Stalinskaia 1 85
Tovarășa Stalinskaia 286
Tovarășa Stalinskaia 387
Tovarășa Stalinskaia 488
Tovarășa Stalinskaia 5 90
Demisia DNA 92
MANIFEST
PENTRU LEGE ŞI JUSTIȚIE
propriu-zis 95
MANIFEST PENTRU LEGE ŞI JUSTIȚIE scurt 106
Scrisoare deschisă
    către ambasadori şi şefi de state 108
Manifest grafic 110
Cuprins 111

Geo MOROŞANU

De acelaşi autor

Apărute în volum, pe bune:

Proză:

Metroul fără Ceauşescu, Ed. Cetatea Doamnei, 2008

Curriculum vitae 1/2, Ed. Cetatea Doamnei, 2017

Juridice:

Patronul & Juristul, 5 ediții, R & S, Panteon, Cetatea Doamnei, 1997-2017

Manifest pentru lege şi justiție, asta de acum

Articole şi poezii naive, semi-uitate, în "Luminița", "Cravata Roşie", "Tînărul leninist"
Reportaje în: Scînteia tineretului, Convingeri comuniste, Viața Studențească, SLAST, în anii foşti
Sute (mii?) **articole de atitudine** în: 7 zile, Ceahlăul, Realitatea nemțeană, Cotidianul (vechi şi nou), Lumea Justiției, Juridice.ro
Director/fondator/editor: *Mica Europă/La Petite Europe, micBOSS*
Fabrica de cărți GeoMoro:
În sertar, gata, aşteptînd sponsori şi "Meceni":
Bătaia cu flori, mic roman cinematografic
Proză scurtă
AMR 483 - Jurnal de armată
Dacă aş fi ministrul justiției
Judecător de serviciu 1
Judecător de serviciu 2
Minunile acupuncturii, convorbiri cu dr. Filimon, transcrisă pe jumate
Reportaje, parțial "comuniste"
Le litige commercial international - du contrat à l'exéquatur
Dix jours en Alsace
Jurnal 1968-2002, mai numit şi "8 caiete", 5 vol. x 200 pag
Jurnal 2002 - 2017, mai numit şi JTols, 6 vol. x 200 pag.
În lucru:
Album în rai - cu părintele Iustin
Veterani umiliți - despre dreptul la terenuri-pădure
Judecător în România - titlu provizoriu al inventarului literar al şedințelor de judecată pe 17 ani, pe baza listelor de şedință din sacul cu surprize
Un roman de dragoste la două capete: *Voluptatea renunțării/Puterea dragostei*
Două romane sociale cu nume greu de reprodus, deocamdată (d.v.t. - dacă voi trăi, vorba mujicului Tolstoi)
Cîteva volume totalizatoare, numite ***Opere incomplete***

NOTE

NOTE

NOTE

Tipografia:

Răspuns tuturor | Ștergere Nedorit | •••

FW: Cerere reprez soc civ in CSM rog redirectionati

infopub
Ieri, 10:30
BP

Răspundeți tuturor |

Inbox

2022 8 Scrisoare deschi...
208 KO

Manifest carte.docx
644 KO

3 atașări (2 MO) Descărcați tot

De la: Gheorghe Morosanu
Trimis: Monday, December 5, 2022 9:32 PM
Către: infopub <infopub@senat.ro>
Subiect: Cerere reprez soc civ in CSM rog redirectionati

Domnilor, Doamnelor,
Prin prezenta, rog înregistraţi cererea mea pentru a candida din partea societăţii civile în Consiliul Superior al Magistraturii. Rog să-mi comunicaţi Email/tel. al persoanelor sau biroului care se ocupă de această problemă.
Cu mulţumiri, Judecător pensionar, Preşedinte al Asociaţiei Mica Europă,
Gheorghe MOROŞANU
Tel.
Documente în Attach